

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by

Ukrainian National Women's

League of America, Inc.

909 N. Franklin Street

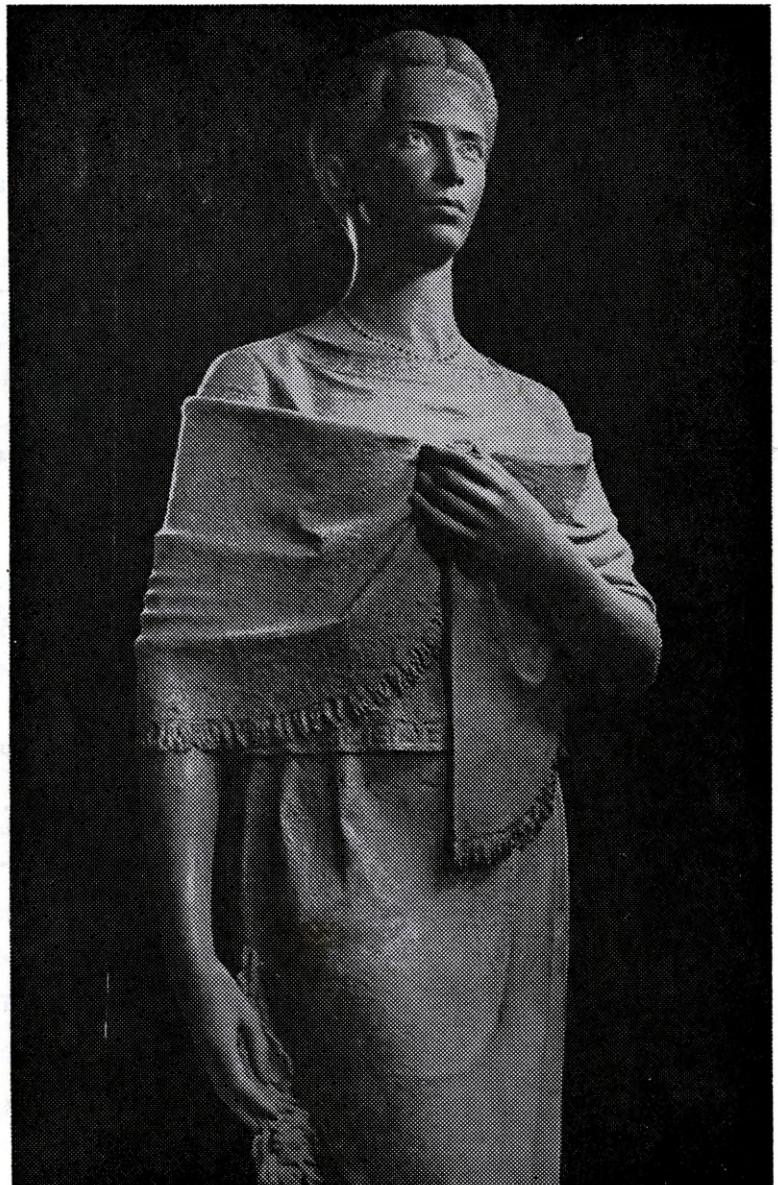
Philadelphia 23, Pa.

Вересень

9

September

1961

Фрагмент пам'ятника Лесі Українки у Клівленді
роботи М. Черешньовського

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XVIII. ВЕРЕСЕНЬ Ч. 8

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурчинська,
Кекилія Гардецька, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Річна передплата в ЗДА й Канаді
від січня 1959 \$4.00
Піврічна передплата \$2.50
Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
Поодинокі число 45 центів

Зміст:

Л. Українка: V. Sol
Культурний вклад
На чужому ґрунті
М. Коренець-Прийма: Жінка й економічні проблеми
С. Наумович: Муся
Рута: Футбол, телефон і США
Л. Буря: „Ломикамінь“
Л. Б.: Підпоручник УГА
Л. Котлярчук: Зустріч градуантів
На Конгресі СОКАЖО
Р. Коцик: Городець коло хати
З. Терлецька: Недільний обід
Із Вишиваних Вечерниць
Парижанка: Реабілітація светра
Л. Полтава: Весела річка
Н. Наркевич: Коло моря
Г. Чо.: Загадка
Колискові
О. Цегельська: Пригода на фармі
О. Мак: Лебідка

На обгортці фрагмент статуї Лесі Українки роботи скульптора М. Черешньовського, із Укр. Городу Культури у Клівленді.

OUR LIFE

VOL. XVIII SEPTEMBER No. 8

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
of America \$4.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$4.00
per year, half year \$2.50. Subscription
in England 1¼ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 2
pound sterling per year. Subscription
in France 10 n. fr., per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 45 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
Australia
1 Barwon St.,
Glenroy, W9, Victoria

Веселі віршики знайдете
у збірнику К. Перелісної
„О И, Х Т О Т А М?“
Гарні ілюстрації, кольорова
обгортка. — Коштує 80¢.
Замовляти в Централі США

На терені США

Дня 17. вересня — 3. лекція Вих. Семінара — Окр. Рада США у Рочестері.

Дня 23.-24. вересня — відкриття пам'ятника Лесі Українки — Окр. Рада США у Клівленді.

Дня 23. вересня — Свято Лесі Українки — Окр. Рада США у Нью Йорку.

Дня 8. жовтня — 1. лекція Вих. Семінара — Окр. Рада США у Філадельфії.

Дня 14. жовтня — Вишивані Вечерниці — 11 Відділ США у Трентоні.

Дня 15. жовтня — 2. лекція Вих. Семінара — Окр. Рада США у Філадельфії.

Дня 15. жовтня — Наш поклін Т. Шевченкові — Окр. Рада США у Рочестері

Дня 22. жовтня — Окр. З'їзд Відділів США у Філадельфії й околиці.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1301 — 660 літ тому помер володар Галицько-Волинської Держави — ЛЕВ. Це був енергійний і талановитий князь, що поширив границі свого володіння, здобувши Люблин і частину Закарпаття.

1691 — 270 літ тому ГЕТЬМАН МА-ЗЕПА оголосив універсал, яким заборонив землевласникам, накладати на селян надто великі роботи й побори та пригнічувати поспільство; селянам дозволено вносити скарги на панів до суду.

1901 — 60 літ тому УКРАЇНСЬКЕ СТУДЕНТСТВО ЛЬВОВА в боротьбі за український університет проголосило сецесію, покинувши студії на всіх його факультетах. Їх продовжували на інших університетах Австрії.

7. вересня 1921 — 40 літ тому большевики розстріляли разом із 62 повстанцями розвідницю ВІРУ БАБЕНКО. Вона була зв'язковою Окр. Повстанчого Штабу Катеринославщини до уряду УНР у Тарнові. Її відвага й успіхи в завданнях зробили з неї чільну постать наших визвольних змагань.

1861 — 100 літ тому народилась у сім'ї Коралевичів донечка ІВАННА, що пізніше вийшла заміж за артиста Івана Біберовича. Вступивши молодою на українську сцену, вона скоро проявила свій видатний драматичний талант. Уже в 1892 р. відійшла зі сцени, щоб віддатись вихованню своїх дітей.

Наше Життя

РІК XVIII.

ВЕРЕСЕНЬ, 1961

ЧИСЛО 8

Леся Українка

V. Sol

(Rondeau)

Соловейковий спів на весні
Ллється в гаю, в зеленім розмаю,
Та пісень тих я чуть не здолаю,
І весняні квітки запашні
Не для мене розквітли у гаю, —
Я не бачу весняного раю;
Тії співи та квіти ясні
Наче казку дивну пригадаю —
У сні!

Вільні співи гучні, голосні
В ріднім краю я чути бажаю, —
Чую скрізь голосіння сумні!
Ох, невже в тобі, мій рідний краю,
Тільки й чуються вільні пісні...
У сні?

(Із „Сім струн“)

Підкреслені рядки вирізьблені як цитат на постументі пам'ятника Л. Українки у Клівленді.

Культурний вклад

Вже не зустрічаємо тепер дискусій над тим, чи оправдане існування жіночих організацій. Українська громада зжилася з ними й вони стали частиною її. Дія жіночих організацій стала органічною потребою спільноти й трудно було б уявити собі без них ходу громадського життя.

Але час від часу виринають ще дискусії з приводу того, яка їх роль, який засяг праці в модерному суспільстві. Недавно тому група віденських українців зайняла становище у пресі з приводу вмурування Українським Жіночим Союзом пропам'ятної таблиці на домі, де жив Іван Франко.

Над цим треба застановитись. Жіночі організації перейшли велику перемену за час 75 літ українського жіночого руху. Із перших гуртків, що змагали до самоосвіти, до боротьби за рівні права, постали розгалужені організації, що старались втягнути до визвольної праці все українське жіноцтво. Для окремих завдань творились виховні чи харитативні установи. А тепер на еміграції ведуться з рамени жіночих організацій широко закроєні акції суспільної опіки й виховання молодого покоління, проводяться культ.-освітні завдання у сполучі з плеканням товариського життя і ведеться дбайлива інформація про Україну.

Чи мусить українське жіноцтво обмежуватись тим? Суспільне життя є в постійній переміні і залежно від різних умовин приймає все нові форми.

Для цього можна навести декілька прикладів. Союз Українок Америки видав у 1950 р. том поезій Лесі Українки в англійському перекладі, Комітет Літ. Нагороди СФУЖО проголосив Літ. Конкурс, з нагоди Світового Жіночого Конгресу влаштовано Виставку Жіночої Творчости.

А тепер чекає нас ще одна велика культурна подія. У днях 23. і 24. вересня ц. р. у Клівленді відбудеться відкриття пам'ятника Лесі Українки, що постав за ініціативою Відділів США. У кількітньому зусиллі, разом із цілою громадою Клівленду двигнено культурне діло, що залишиться на довгі віки. Постать великої нашої поетки роботи М. Черешньовського свідчитиме про силу й спромогу жіночої організації.

Отже як бачимо — вільна дорога! Жіноча організація, що має міцне й неоспорене місце у суспільстві, що має довір'я й опертя в широких масах, може сягати за новими починами. Ці її прагнення все піддержить суспільство, вдячне за кожную свіжку думку і корисний почин. Культурних потреб у нас багато і ми не встигаємо задоволити їх. А тоді, коли вони виростають з органічної потреби спільноти, завжди стануть позитивним вкладом у наше культурне життя.

Наші проблеми

На чужому ґрунті

Конвенція Ген. Федерації Жін. Клубів відбулась у червні із звичною широкою програмою та пишнотою. Як знаємо, в цьому році ми не вислали туди своєї представниці через недостатню кількість зібраних фондів на ту ціль.

Наспіло кілька листів від наших Відділів, що висказують свій жал з приводу того. Видно, що шириться зрозуміння потреби нашої репрезентації на американському терені. „Треба використувати кожен нагоду“, пишуть нам, „щоб засвідчити за себе і свою працю“. Додатково наспіло ще кілька пожег, які щоправда лиш незначно піднесли зложену суму.

Це справді велика шкода, що ми мусили відкликати нашу участь. Ген. Федерація Жін. Клубів — це найбільша жіноча організація в Америці, що начислює кілька мільйонів членів. Її Конвенції — це маніфестація сил і спромог американського жіноцтва, а її провід — це передові громадські діячки цієї країни.

Незабаром, бо вже в жовтні чекає нас друга подібна нагода. Нац. Рада Жінок Америки відбуває свою дворічну Конвенцію, получену з Всеамериканською Конференцією Жінок на тему „Що можна зробити для Америки?“ Тут зійдуться представниці центральних жіночих організацій — інтелект Америки — щоб провести підсумки своєї роботи та розглянути одну велику й пекучу проблему.

Тут ми теж повинні численно прибути. Не тільки тому, щоб сповнити обов'язок члена, складової організації. Але на те, щоб проявити себе на тому ґрунті, розказати про себе, заявити, що ми зможемо зробити для Америки, коли очікуємо від неї так багато.

А для цього треба солідно готуватись. Кожна Конвенція вимагає великої уваги й напруги сил. Це ж могутнє зібрання інтелектуальних жіночих одиниць, в якому розпланована кожна хвилинка програми. Кожен хибний крок міг би принести нам невіджалувану шкоду.

Передусім треба пізнати добре на-

прямні даної федерації, схопити ґоґовні її акції останнього часу, збагнути ментальність її членів. Це все є прикмети даного ґрунту, що допоможуть нам знайти своє місце.

Наша представниця мусить знати також власне середовище. Не тільки свій Відділ чи свою округу, а повинна мати перегляд цілої організації й її проблем, а навіть українського жіночого руху. В розмові можуть виринути запити, на які треба влучно відповісти.

Вкінці треба також добре орієнтуватись у міжнародній політичній ситуації. Ці справи вдаряють об завдання жіночих організацій, дарма, що офіційно їх програми політику виключають. Наприклад, тепер стоїть перед ними обмін культурних сил із СССР і в розгляді цієї справи наш голос, підпертий добрими аргументами, може заважити.

А найважніше — ухвали Конвенції. Тут може виринути проблема співучасті чи зобов'язань складових організацій, а рішати за свою організацію може тільки членка Гол. Управи.

Отже, як бачимо, наша представниця мусить бути кваліфікованою одиницею. Вона ж не тільки відчитує свій звіт. А повинна виступити

на пресовій конференції, де журналісти ставлять різномодні питання. Може проявити себе в Комісіях, дискутуючи на різні теми. Вона заклоучує знайомства й приязні, що в дальшому дадуть свій вислід. Як приклад може послужити лист п-ні В. Овен, голови Нац. Ради Жінок Півд. Родезії до Союзу Українок Америки, яка з радістю пригадує собі знайомство з обома делегатками-українками в Істамбулі. Вони відкрили їй очі на певні проблеми й вона радо читає анґломовні сторінки Нашого Життя, що до неї доходять.

Тому увійшло в звичай, що делегатами на важливі з'їзди висилають тільки членів Гол. Управи даної організації. Маючи довголітній стаж, обізнані з веденням діловодства в Америці, зможуть подолати всі труднощі такого виступу. Бо ж цього сподіваємось від них! Ефективного виступу, ділових завваг, милих товариських прикмет, а все те оперте об солідне знання і громадське вироблення. Без цього наша делегатка не зробить враження, а навіть принесе шкоду.

Про фінансову сторінку ми вже писали. Конвенції відбуваються в готелях, пов'язані з різними товарицькими імпрезами, оплати делегаток доволі високі. Такий є тут стиль праці, й на те мусимо здобутись, коли маємо стати там рівнорядним партнером.

Отже готуємось! До нового виступу на чужому ґрунті, що повинен засвідчити про нас якнайкраще!

ОКРУЖНА РАДА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

та

КОМІТЕТ ПОБУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА ЛЕСІ УКРАЇНКИ
В КЛІВЛЕНДІ, ОГАЙО

повідомляють, що

Відкриття пам'ятника - Лесі Українки

роботи скульптора МИХАЙЛА ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО

відбудеться

в днях 23. і 24. вересня 1961 р.

в Клівленді

а саме в суботу, 23. вересня ц. р. КОНЦЕРТ і БЕНКЕТ, а в неділю, 24-го вересня ц. р., Панахида по церквах і **ВІДКРИТТЯ СТАТУЇ ЛЕСІ УКРАЇНКИ** на майдані Українського Городу Культурни серед парку Рокефелера при Східньому Бульварі.

Жінка і економічні проблеми

Залишивши рідні землі забрали ми з собою правду народної мудрости, що жінка держить три вугли хати, а чоловік тільки один.

Цей обов'язок української жінки став на еміграції куди труднішим та складнішим, ніж був на рідних землях. Перед нами виринули нові проблеми, обумовлені відмінною системою державної та приватної господарки. Тому якщо хочемо цей обов'язок належно виконати, мусимо запізнатися ближче зі структурою та причинами поодиноких економічних явищ, що їх тут часто зустрічаємо. Пізнавши їх, треба нам визначити наше місце в економічному житті нового світу та знайти шлях до економічного успіху нашої родини, а вслід за цим і спільноти.

Щоб могли успішно переводити в життя наші господарські пляни, мусимо все мати на увазі характеристичну прикмету капіталістичного устрою, а саме т. зв. фази чи циклі, себто майже періодичний ріст, а на зміну йому зниження загального господарського стану країни. Ми вже знаємо ці явища під назвою „бум“, себто сильного розвитку цілого господарського життя, а разом із тим великих заробітків і підвищення життєвої стопи населення, а відтак „рецесії“, себто обниження загального добробуту, зросту безробіття та загальне обідіння. Окрім цих двох явищ є ще третє, знане нам під назвою „інфляції“, себто втрати вартости гроша. З цими явищами треба все числитися, коли робимо наші господарські пляни, щоб використати добрий час, а забезпечитись перед лихим, як також через відповідні інвестиції збільшувати вартість нашого капіталу, а не ставати жертвами інфляції.

Завданням господарської діяльності родини є прямувати до по-

Стаття прочитана на ювілею Нашого Життя 22 Відділу США в Шикаго.

стійного підвищення життєвої стопи та забезпечення її на майбутнє. Економічний устрій Америки оснований на принципі капіталізму та свободи особистої ініціативи. Вслід за тим свобода господарської діяльності одиниці є майже необмежена, а державна інтервенція близько ніяка, що є корисне в часі доброї кон'юнктури, та часто небезпечне, а навіть катастрофальне на випадок несприятливих господарських умовин.

Тому одиниця, а тим більше родина мусить сама подбати так про використання всіх можливостей, що сприяють покращанню її економічного стану, значить її життєвої стопи, як теж про забезпечення себе перед можливими невдачами.

І так на перший плян висувається справа забезпечення — асекурації. Знаємо, що в Америці можна забезпечити все, що тільки хто забажає. Але наша ціль є подбати, щоб через забезпечення ми вдержали наш життєвий стандарт на існуючому рівні, помимо фінансових невдач, нещасливих випадків чи хвороби. Тому найважливішим є забезпечення на життя, що вможливує родині перебороти матеріальну кризу на випадок смерті голови родини, як теж поодиноким її членів. Далі йде забезпечення членів родини від випадку, хвороби та втрати заробітку, що вможливує перетривання критичного часу та відзискання здоров'я і працездатности. За тим ідуть — забезпечення придбаного нами майна, себто забезпечення від вогню, влому, крадіжжі, а вкінці забезпечення від законної відповідальности з титулу власности дому чи авта. Окрім вичислених є ще багато інших родів забезпечення, як напр., забезпечення мортгеджу, що дає повне виплачення гіпотечної позички на випадок смерті голови родини. Таке забезпечення тепер проводять наші кредитові кооперативи „Самопоміч“ від своїх гіпотечних позичок.

Ми повинні змагати до того, щоб по заспокоєнні конечних життєвих потреб залишилася певна сума грошей, капітал, що його ми могли б умістити так, щоб заставити його для нас працювати. Це засада і привілей капіталістичного устрою і ми мусимо його для наших цілей використати. Однією з найпевніших льокат капіталу є купно дому. Найекономічнішим є купно хати пересічної, нелюксової, бо тоді вона й практична в ужитті і зберігає стійку вартість. Треба теж вдержувати її в доброму стані, роблячи конечні наприви і практичні вклади, бо ці підносять вартість хати і зовсім виплатяться. Натомість не слід робити надзвичайних вкладів, обчислених для самого вигляду хати або неспівмірних до вартости самої хати, бо цей кошт майже неможливо відобрати. Купно хати являється теж доброю безпекою капіталу перед інфляцією, а сплачування мортгеджу примусовою ошадністю.

Купно парцелі може бути корисним спекулятивним вкладом в околицях, що з якихсь причин дуже скоро розвиваються. Фарму варто купити, коли вміємо й хочемо самі господарити і в цей спосіб створити собі власний варстат праці.

Коли ми вже узброєні відповідними асекураційними полісами, маємо працю і власний дім, мусимо все дбати, щоб мати певну суму гроша в банку на конечні, непередбачені видатки. Надвишку понад те ми повинні інвестувати у стаках (цінних паперах) промислових підприємств і тим самим ставати їх співвласником, збагачуватись їхнім розвитком і мати доходи з їхніх заробітків у формі дивіденд. Такі стаки, обережно куповані і зложені в „трасти“, надаються дуже добре для створення едукційного фонду для дітей чи додаткового доходу на старість, тому, що вони забезпечують вартість вложеного гроша перед інфляцією.

(Продовження)

**

„Салон“ роївся від малярської братії, відвідувачів, протекторів, гарних дам.

— Погляньте на „Жана й Жада“, цих двох дітваків, які панна Башкірцева показує в своїй картині! Бульгарні обличчя цих синів передмістя можуть задоволити найсуворіших реалістів! Навіть завеликі їх черевки мають вигляд каналій . . .

— Але ж авторка цих простацтв, чий талант стверджується так живо, без найменшого зусилля приподобатися, — це молода дівчина з найвищих кол аристократії, дуже люблена в світовому товаристві й призначена до елеганції! Дивний смак!

На виставі була теж „Парижан-

Згідно зі статистичними даними, найкращі висліди дають інвестиції розраховані на довший протяг часу і тому не є вказано інвестувати в стаках грошей, що можуть нам бути потрібні в недалекому майбутньому. Інвестиції — це наймолодша ділянка економічного життя капіталістичних країн і для її використання треба нам спеціального підготування. Американські жінки створили різні інвестиційні клуби, де запізнаються з цими справами та стараються придбати зиски зі свого капіталу. Маємо вже й українські інвестиційні клуби, а секретарем одного з них є активна Союзянка — п-ні мгр. Ірина Падох.

Вірю, що ми, українські жінки, зуміємо зрозуміти і вжитися в нову для нас економічну систему цієї країни. Тільки тоді збудуємо економічно сильну родину, а тим самим здорову фінансову суспільність, а з такою в світі все рахуються.

ка“, „Портрет князя К“. (якому Муся таки винагородила відмову в театрі) і „Краєвид“, але найбільше гурмилися відвідувачі коло „Віча“.

— Вона працює, наче б хотіла зробити фортуна своїми картинами!

— І який контраст! Вихована найкращими гувернантками з різних країн, живе в багатому оточенні, буває на двірських балах і має замилювання в цій особливій погані, у цих вульгарностях, які можна зустріти тільки по віддалених передмістях!

— І якраз „Віче“ інтересне в цьому відношенні: тут саме діти з найнижчих прошарків суспільства, що виходять зі своїх нужденних хиж вулиці Бремон'є. Їх очі вузькі, наче заспані, або зліплені брудом, обличчя бліді, анемічні, а в них якась дивна хитрість, коли вони слухають старшого, що показує їм якусь нікчемну забавку. Від цієї знаменито розставленої групи відірвалася тільки дівчина, вся загорнена в темний фартух, що відходить у напрямі свого темного дому.

— Я не знаходжу в цьому сюжеті нічого, що промовляло б до душі, до серця, що натякало б бодай на якусь поезію дитинства, а проте . . . А проте вона має якусь дивну, притягальну силу . . . Гляньте, з цілої вистави найбільше публіки збирає саме ця вульгарна картина . . .

— Хто вона, ця авторка?

— Якась чужинка. Молоденька й незвичайно граційна, з доброго дому, багата. Та не зважаючи на те, виявляє незвичайну працюєвість і повагу до мистецтва. Критика ворожить їй небувалу славу, а Бастієн-Лепаж просто захоплений нею. Прирівнює її до Анрієти Бравн і Рози Бонер. Минулого року дістала була відзначення на Па-

ризькій виставі, а цього року в Ніщі, де Францію репрезентували такі імена, як Кабанель, Бургеро, Ебер, Бастієн-Лепаж, Булянге, Робер-Флері, Лефевр і інші. Панна Башкірцева дістала там нагороду за своїх „Жана й Жака“ — двох „гаменів“, що йдуть до школи, тримаючись за руки, старший із листочком у роті, молодший розглядається довкола й дається вести братові . . . Та зрештою самі бачите — надзвичайна картина!

— І надзвичайні успіхи такої молодшої дівчини! Скільки ж їй років, двадцять?

— Двадцятьтри, але виглядає молодше й яка ж красуня! Вона напевне дістане тепер медалью!

— Глядіть, якраз до неї підводиться Робер-Флері нашу національну славу — Бастієн-Лепаж! . . .

**

— Дозвольте мені, скласти вам мадмузель Башкірцева, — мою найглибшу пошану й подив за ваші досягнення — і Бастієн Лепаж, невисокий, худорлявий молодець низько склонився перед Мусею.

— Мої досягнення? Які ж вони нікчемні супроти ваших, месіє Лепаж. Та, якщо я й справді добилася яких успіхів, то тільки завдяки вам . . .

— Мені? Якже це? Ми тільки що познайомились . . .

— Так, це правда, але ваші картини я знаю вже віддавна і вони мене штовхнули на шлях цього справжнього реалізму, якого так недолюблює публіка . . . Тільки я більше ціну вас одного, як усю публіку, — випалила Муся й зразу ж залилася румянцем, налякавшись своєю непотрібною широчістю. Але їй з допомогою прийшла тактовна мати, яка на цій же каналі, розмовляла з Робер-Флері.

— Так, це правда — сказала вона спокійно. — На всіх вистав-

ках, так у Парижі, як у Ніщі, вона здебільша признає першенство вашим картинам, і ми були б вам дуже вдячні, пане Лепаж, якби ви нам показали ще й ці твори, які на вистави не попадають . . .

— Але ж це буде велика честь для мене, мадам, тільки ж під одну умовою: що я зможу поблачити теж ателіє мадмуазель Башкірцевої.

— О, їй далеко до вас, але коли ви настоюєте, то дуже прошу: чекатимемо вас у найближчу неділю з обідом. І пані Башкірцева бачучи, що Муся вже отряслася з замшання, повернулася до професора.

— Мамочко, ти незрівняна, — пригорнулася Муся до матері в колясці. — Звідкіля ти знала, що Бастієн-Лепаж мій улюблений малює? Ти ж так „нічого не розумієш“ у малярстві?

— Зате ж відчуваю по жіночому. А при тому, моя дитино, хоч як ти дорікаєш мене за всі мої завваги щодо твоєї поведінки, то знай, що товариські форми, коли їх зберігати й уміло застосовувати, — дуже допомагають у життєвих складних ситуаціях. Ось ти вирвалася сьогодні як „Пилип з конопель“! Так може зробити наша „хохлушка“, але не вихована панна. Ти ж дочка маршала полтавської шляхти, посвоячена з родами князів Кочубеїв і Гамаліїв, тобі цього ніяк не годиться робити.

— Ха, ха, ха! Ти чарівна, мамочко, з цим твоїм „благородним“ вихованням, шляхтою й „дворянством“ . . . Але я не гніваюся на тебе, бо мені сьогодні так весело, так весело! . . . Бо іншого дня я тобі сказала б, що моє походження може щось і важить у Полтаві, чи в Харкові, але не в Парижі, між культурною елітою! Тут значить тільки моя робота . . .

— Може ти й правду кажеш, дитино, ти в мене мудренька. Тільки . . . чому ж оці писарчуки з газет так випитували мене про наші маєтки й посвоячення, а не про те, що ти малюєш у хаті, що читаєш, що пишеш? Аж я сама мусіла їм сказати про ці товстелезні томи твоєї власної бібліотеки, про грецьких і римських клясиків, про Шекспіра, про Тита Лівія й Платона . . .

— Ха ха ха ха! Ой я не можу! Моя злата, чарівна, наївненька мамочко! Ха ха ха! Вони тебе промаєтки, а ти їм про Тита Лівія . . . ха ха ха! . . . Ну й розсмішила ти мене. А, мамочко, скажи, яку мені суконку надіти в неділю?

— О, Господи! Та чи не закохалася ти в отого Бастієна Лепажу? Ото бували в нас римські патриції, англійські герцоги, німецькі графи, бували ми на бенкетах з королями, князями й наслідниками престолів, а ти не журилася туалетами, — все залишала на мою голову, а тепер ось на тобі! Їй суконка в голові задля якогось Лепажу! До речі: „лаж“ — це звучить плебейськи, щось наче слуга, чи джура?

— Мамочко, не смій! Це ж малярська слава Франції, це велич!

— Так? А я й не знала! Ну годі, коли він тобі подобається! . . . А суконку я дам тобі до неділі пошити, щоб ти мала новеньку . . .

— А до твого відома, — пере-

била їй уже роздратована Муся, — „лаж“, — це якраз не плебейське поняття, але лицарське! Але для цього треба щось інше читати як твої улюблені романи . . . зовсім різко закінчила Муся розмову й відкинувшись на подушки карети, зайшлася сухим кашлем.

— Ой горе мое! Та навіщо ж я її так схвилювала? — бідкалася в думках пані Башкірцева, спостерігаючи дві багряні плями, що виступили на ніжно-рожеве личко її доньки. Оця зловісна недуга Мусі затроювала матері кожну радість у житті. Заради Мусі вони були постійно в роз'їздах по найславніших купелях світу. Вони об'їздили всі найкращі заведення Швейцарії, Італії, Німеччини, Франції . . . Не один хутір, не один ліс, не одне село, пішли в чужі руки, щоб можна було продовжувати оте лікування, якого зрештою й не можна було виявляти дочці. Зміни місця, переїзди з країни в країну, треба було зумо-

вляти начебто закінченням сезону, або навпаки, — початком карнавалу . . . А далі вже приховувати правди не дається, бо лікарі радять віддати Мусю в санаторію на гострий режим . . . Та хіба ж Муся піддається будьякому режимові?

— Мамочко! — озвалася пересердившись, Муся, — скажи мені будь ласка, як то з нашим родом: чи ми „руссіє“, чи козаки, чи „щирі“ українці, як це було гаряче обстоював Гриць, а я з нього сміялася . . . Він, зачеплений за живе, прозивав мене зате перевертнем . . . Але тут на Заході я бачу, що замість його висміювати, слід було прослідити цю справу, бо тут кожний має свою точно окреслену національність, тільки . . . я одна ні! У нас у паспорті записано „руссіє“, але ж ти сама обурюєшся, коли хто думає, що ти з Москви чи Петербурга . . . Це ж треба врешті встановити, бо . . . бо мені соромно!

— Та чого ж тобі, Мусінько, соромно й навіщо тобі ще й цим клопотатися? Ще цього бракувало! Оце через ці справи в нас з батьком життя немає, бо він ніяк не може погодитися з моїми Бабанінами. Він завжди дорікає їм, що вони „зайди“, на його, начебто споконвічній землі . . . А що вже Кочубеям навитикає зрадництва їхнього якогось предка . . .

— Бо таки правда: куди Бабаніним рівнятися до нас? І хоч твої Бабаніни мають наділи від царя, то ж не когось із них, а тільки нашого тата вибрали маршалом шляхти! . . . Виходить — царська влада до України не сягає!

— Та відкіля ж це в тебе такі думки, моя доню? Чи ти уявляєш на яку небезпеку виставляєш нас усіх таким говоренням? Ще добре, що ми закордоном, а то . . . Це непевне Гриць тобі такого наговорив!

— Ні, мамо, заспокійся! З Грицем я бачилася ще торік у Гавронцях і тоді, — ти ж сама знаєш, бо картала мене, — я висміювала його льокальний патріотизм, оте його „українофільство“, як зрештою теж отой смішний сибаритизм, низьку освіту й провінційність усього довколишнього панства.

— Мусю! Як же ти можеш так зневажливо ставитися до наших

сусідів і приятелів? Це все чесні й порядні люди! А над бідним Грицем ти й справді жорстоко знущалася. Хіба ж це його вина, що він поза Полтавою й Харковом світу не бачив?

— А чому він світу не бачив? Він же доволі багатий, щоб могли поїздити по світі. Хоча б до Відня вибрався, а то ні! Сидять оці гречкосії по своїх хуторах і тільки те й роблять, що їдять. Поїдять, відпінчуть півгодинки, а тоді знову за стіл засідають і так увесь день . . . І в гадці їм немає, що паризький „кльошар“ веде куди цікавіше життя за цих панів, що заліниві книжку в руки взяти, чи чужу мову вивчити . . . Тільки те й уміють, що нарікати та за „давньою славою“ побиватися . . . Але щоб її відвоювати, або нової роздобути, — то їм це і в голову не прийде! . . .

— О, то-то-то! Знайшла з ким про славу говорити! Якщо й правда те, що вся київська та полтавська шляхта, — нащадки козаків, — то надто вже вони салом від розкошів поросли . . . ледачі стали.

— Але ти мені таки скажи — хто ж ми такі? Хіба кацапи? Ти ж пам'ятаєш, як ми, переїздом, оглядали Петербург і Москву. Хіба ж не здавалося нам, що ми туристи в чужій країні? Невже оці петербурзькі касарні чи брудні московські вулички й „ізби“, могли ми вважати чимось нашим, рідним? Хотіла б ти там жити?

— Хай Бог милує! Хіба нам погано в нашій Полтавщині? А хіба ж є в світі краще місто, як Київ? Чого нам на північ пертисся?

— Але ж як зветься ота Полтавщина з Київщиною й Харківщиною? Чому ж ти мусіла пояснювати Папі, що таке Малоросія? Та хіба ж є така країна? Хіба видає вона паспорти?

Коляска затрималася перед магазином модного кравця на великому бульварі й поклатла край цій незвичайній розмові.

**

Декілька тижнів пізніше вона везла їх на вулицю Лежандр, щоб віддати візиту Бастієнові Лепажеві. У маленькій вітальні прийняв їх брат маляра, архітект

Еміль, бо Бастієн хворий, але з нетерпінням чекає їх в ательє. Вони застали його окутаного коцом на низькому шезлонзі. Привітавшись, Муся залишила маму для розмови з хворим, сама ж кинулася жадібно оглядати картини, рисунки, ескізи . . . Особливо притягали її: маленька пастушка з коровами, жінка в полі, паризькі завулки з дітьми, тощо.

— А що це у вас закрито полотном?

— Це . . . розпочата тільки . . . Жан д'Арк . . .

— Як? Ви малюєте історичну картину?

— Так, панно Мусю й зараз вам поясню чому . . . Вам тільки що подобалася пастушка, робітниця в полі, дітваки . . . А Жан д'Арк, — це ж мільйони таких пастушків, це весь нарід, це ідея народу . . . Чи ви мене зрозуміли? Це те, що вище понад простий нарід і понад усі наші касти . . . це втілення усього народу, нації . . . Розумієте мене?

— Але ж я розумію вас прекрасно. Це саме те, чого мені бракує . . . Ідеї, ідеї мого народу. Я малювала досі „хохлушок“, або ж накреслила групу місцевих аристократів з Полтавщини за грою в карти . . . Та хіба це був нарід? Мені саме бракує нашої Жанни д'Арк!.. Мамо, була в нас така?

— Не знаю, дитино, треба б подивитися в книги, в історію . . . запитати Гриця . . .

— Так, Гриця! Ах, чому я не хотіла навіть слухати його? Ви, Маестро, навіть не знаєте, яку істину ви мені відкрили! Ви підказали мені те, чого мені досі бракувало: ідеї! І я знайшла її завдяки вам. Мій любий друже, здоровійте чимскоріше, бо мені дуже треба ваших порад.

— Звичайно, мені теж треба подужати, щоб викінчити Жан д'Арк для Сальону . . .

— І не забувайте нас, а я теж думатиму над своєю Жан д'Арк . . . Та покищо, для Сальону роблю „Вуличну лавку“. Чи бачили ви її коли на бульварі Батінйоль, або евеню Ваграм, з оточуючим її краєвидом, а перехожими повз неї людьми? Чого тільки не містить у собі така лавка, — якого роману, якої драми . . . Невдачник,

Футбол, телефон і СУА

З моїм чоловіком узагалі нема про що говорити. То значить, особливо вліті. Коли лиш перші сніжинки вилізуть з-під снігу, а перші футболісти вибіжуть на зелену мураву, ого, пропало! Вже в неділю вранці він крутиться, як на шпильці і вже при сніданку випитується тихеньким і медовим голоском: „Правда, що тобі сьогодні не треба буде авта?..“ — і, не чекаючи моєї відповіді, сам собі відповідає: „Та певно, навіщо кому в неділю авта?.. А ще до того, стільки тих недільних їздців на дорозі... За випадок не трудно...“ Потім він підганяє всіх: мене, дочку й сина, щоб чимскорше збиралися їхати на дев'ятку до церкви (цілий Божий рік їздимо на дванадцятку, лиш як починається футбольний сезон — побожність мого чоловіка прискіпується на три години). Але й на це він має аргумент, бо каже, що навіть сам о. парох не править дванадцятки в футбольному сезоні... себто... тее, вліті, але залишає дванадцятку о. сотрудинові... (о. сотрудинові більше за бейзболом і голфом, бо тут народже-

спершись ліктем на поруччя, совгається поглядом на поверхні предметів, — побіч нього жінка з дитиною, — на першому пляні дівчина з визивним поглядом, у широкім капелюсі. Крамничний продавець присів, щоб прочитати газету, а філософ чи поет задумано курить цигарку . . . Але, чи знаєте? Якось мені відпала охота кінчити цю картину . . . Хотілося б починати нову . . . Оцю „ідею“!

(Докінчення буде)

ний), а сам о. парох зараз з-позадня вже в машині й, ого, мчить до Філадельфії...

Зараз за ним їде мій чоловік із цілою своєю пачкою: з тим, що з ним працює; з тим, що з ним у Ріміні в одній дружині грав; з тим, що колись йому ногу зломав ще у львівській „Україні“ (мій пан і володар грав у „Скалі“, чи як там те чудо називалося) і всі пруть до Філадельфії на 29-ту і Клирфілд, там де грає „Тризуб“. Навіть і мене намовили. Коли я відпрошувалась, що, мовляв, саме в неділю засідання нашого Відділу СУА, що нехай мені дадуть спокій із футболом, мій чоловік заявив:

— Тільки не будь така важна, з тим засіданням СУА! У Філадельфії, ще дотепер ніодне засідання СУА в цьому сезоні не дійшло до діла, бо всі пані і так ходять у неділю на змагання, а не на засідання. То що, ваш провінційний Відділ хоче бути кращий?..

І так їде через ціле літо. В п'ятницю починаються дискусії, де повинен грати Нога і чому Кравець має „тримати напасника“, в суботу дискусії підходять до стану кипіння і падають громи на Коженьовського (це „менеджер“ „Тризуба“). По правді, не знаю, що то є „менеджер“, але то мусить бути щось дуже важного, бо всі на нього найбільше „псочать“, ще більше, ніж на тризубового голову й на Ногу, як не стрілить трьох голів на однім метчу.

Потім наступають згадані вже недільні маневри, а потім усі вони вертаються ввечорі з Філадельфії, трохи під гумором, бо, як кажуть, сповняли національний обов'язок і ходили підкріплювати бару „Тризубу“ (мій чоловік каже, що має бути „зубу“, бо так каже

правильний правопис). Потім ще до пізньої ночі дискутують, який то капітальний стріл дав Ніс, а як Бородяк „рубнув“ крилового.. Потім є понеділок і ще перед сніданком мій чоловік біжить купувати „Нью Йорк Таймс“ (єдина поважна газета, бо подає висліди „Тризубу“!), шукає за філадельфійським „Інквайром“ і, нарешті, запхавши ніс у тих пару рядків про футбол, їде до праці.

У вівторок і середу є легка передишка і лиш уночі він у сні кидається і стогне: „Стрільай! Стрільай, чоловіче!“ — а потім протяжно вигукує „Е-е-е-е-е!“ — аж мала прокидається у своїй спальні й запитує з просоння: „Мамо, тато знов є на змаганнях?“ — і все засипляє знову.

У четвер мій чоловік читає „Америку“ і в ній рецензію про недільні змагання (скорше „Америка“ до нас не доходить) і вигукує під носом: „Він уже на тім розуміється!.. Та ж той чоловік порядного метчу в житті хіба не бачив? А що було б, якби то була остання шанса?..“ і так далі, аж до п'ятниці. В п'ятницю є дискусія в суботу дискусія пожвавлена, і т. д., і т. д.

А потім прийшла найбільша трагедія: Ні, не думайте, що наші програли! Та де там, вони завжди виграють, — але відновилася йому чоловікові якесь забута вже трохи діра в тілі, що її мій герой придбав ще коло Бродів кільканадцять років тому. Не було ради, треба було пожитися до ліжка, так зарядив лікар: „Велл, ви мусите сі покладати, хіба що хочете, жеби вам „саккер“ через цілий осінь пропав, бо мазете більше потім хворувати“.

Падали громи і гриміла буря: Мій бідолаха (жаль мені його було...) встїкався і шалів: сто разів прокляв того москаля, що йому шістнадцять років тому впустив трохи олова в тіло: „Все це комуністична змова і большевицька злоба!“ — вигукував. — Якраз тоді, коли має відбутися великий фінал, — розумієш, що я кажу?

— великий фінал за першість цілої Америки, я мушу лежати тут, як Лазар, і не можу їхати на метч... Хто то зрозуміє в цій хаті?!...

Всі його „кумпани“ обіцяли негайно після метчу прийти й звітувати з докладністю до кожного „корнера“ і „фавля“, о. парох обіцяв сам прийти і все розповісти, але цього всього було мало.

— Телефонуйте, люди, телефонуйте! — благав він, вертячись на постелі в неділю по полудні. — Там „Тризуб“ грає без мене, а я тимчасом тут лежу ранений, я тут конаю, телефонуйте, хай вам скажуть, який вислід, хоч до павзи!..

— Куди телефонувати? — питала я. — До Клюбуну не дозвонюся, там уже всіяте на телефоні люди з Шикаго й Детройту, до редакції „Америки“ шкода телефонувати, ціла вона пішла вчорастим походом під проводом ред. Зиблікевича на змагання — куди тут телефонувати?..

— А на що ти маеш той твій цілий Союз Українок? — гукнув ранений герой. — Платиш вкладки, ходиш на збори, посилаю і я свій цент на їх збірки, читаю „Наше Життя“, завжди кажу: „Цілую ручки, пані добродійко“ пані Лотоцькій як її стріну у Філадельфії на Френкліні... Куди маеш телефонувати? Телефонуй до США! Телефонуй!

Я задзвонила. Кілька разів відізвався протяжний гудок зайнятого апарату, але нарешті нашій „оперейторці“ вдалося. Є! Надія заблестіла на обличчі мого чоловіка, дочка і син тісніше притиснулися до нього, я почула знайомий голос у слухальці централі США у Філадельфії. Але голос не сказав „Галло“, ані „Тут Союз Українок“, але зразу просто відповів:

— Пять до двох для „Тризуба“. Голі стрілили... — а по короткому справозданні цей сам голос трохи втомлений, додав:

— Ми вже від години стільки й робимо, що відповідаємо на запит: „Який вислід“. Дзвонило вже і Шикаго, і Клівленд. Зараз певно задзвонять із Торонта...

Мій ранений герой випростувався на постелі. Обличчя його палало радістю. Закомандував:

— Сину, дай мені штани!

А коли наказ виконано, мій чоловік витягнув з кишені штанив портфель, світлія десятку, яку вручив мені. Його голос звучав влячністью, коли він сказав:

— Завтра вишли цю десятку до Централі США. Вони собі в мене заслужили. Рута

УСПИХИ ЖІНОК

Українські жінки були не раз мещанатами української культури. Багаті докази того дає нам історія давня і новіша. А в теперішньому часі знов декілька фундацій, пригадали цю їх ролю.

У 1960 р. при Науковому Т-ві ім. Шевченка у Нью Йорку створився Фонд Дослідів історії визвольних змагань ім. Михайла Матчака, створений дружиною покійного, Стефанією Матчак. Із цього фонду будуть користати українські вчені, що проведуть дослід над історією визвольних змагань.

У тому ж часі Софія Гаєвська з Нью Йорку пожертвувала 1000 дол. на купню будинку Української Вільної Академії Наук. Гроші, здобуті працею її рук, пішли на піддержку української науки.

У 1961 р. Софія Ситник із Давфину в Канаді уфундувала стипендію української мови при Саскачеванському університеті. Стипендія названа найменням її покійного чоловіка Михайла Ситника і припаде студентів, що з найкращим успіхом закінчить курс української мови в тому університеті й далі буде спеціалізуватись в українознавстві.

*

Факультет права університету Цюріх іменував Регіну Кері почесним доктором за її жертвенну працю в гуманітарній ділянці, а окрема в акції допомоги втікачам.

Регіна Кері почала працювати вже в молодих літах в допомогових організаціях Швейцарії. В 1936 р. вона стала Головою Робітничої Помочі й розробила широко цю допомогову установу. Під час II світової війни вона відзначилась в опіці над утікачами, що знаходились тоді у Швейцарії, її твором були „швейцарські пачки“, що осягали табори втікачів у Франції, а навіть концтраки в Німеччині. По закінченні війни вона перекинулася на організацію допомоги пошкодованим країнам.

НОВИЙ ЛІТ. КОНКУРС

Асоціація Української Католицької Преси проголосила Літ. Конкурс на повість про життя й діяльність Митрополита Андрея Шептицького.

Твір повинен мати прикмети біографічних повістей та в основі спиратись об засади християнського світогляду. Розмір твору не більший, як 320 сторінок.

До жорі входять: о. проф. Н. Кушнірик, представник Постулятора, проф. В. Радзкевич, голова, д-р Г. Лужницький, секретар, д-р В. Лев і д-р П. Ісаїв, члени.

Точніші дані про Конкурс подає комунікат Асоціації в загальній пресі.

ПОДЯКА

Найщирішу подяку складаю тим Окружним Радам, Відділам і поодиноким членкам Союзу Українок Америки, що в часі моєї недуги в шпиталі мене особисто відвідали або прислали побажання скорого видужання. Дякую теж за молитви, Служби Божі в моїх наміренні, за квіти й подарунки.

Недуга найшла мене несподівано і операції були конечні. В такому часі коли доля пацієнта є в руках Божих і лікаря, найтонше відчувається близькість приятелів. Особливо, коли вони є членами тієї ж самої Організації, круг найдорожчих поширюється.

Спасибі за Ваше добре серце!

Д-рові Емліянові Гарасимові моя вдячність за операції і добрий догляд так, що по двох тижнях я могла вже працювати в бюрі Централі.

Олена Ф. Д. Лотоцька

КАЛЕДЖ СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК

У 1947 р. заснувався при монастирі Сестер Василіянок у Факс Чейзі дівочий каледж, афілійований із Католицьким Університетом у Вашингтоні. Студентки мають вибір трьох курсів — академічного, комерційного й домашнього господарства. Впродовж 14 літ свого існування каледж випустив цілий ряд абсолювенток.

У вересні 1961 р. каледж переноситься до новобудованого будинку. В гарно освітлених залах і лабораторіях проходитиме тепер навчання всіх трьох курсів. Багата бібліотека допомагає студенткам у науці.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

„Ломикамінь“

На горішньому Брукліні, там де вулички збігаються уже в ка- ламутну воду Іст Ріверу, стоїть робітня скульптора. Колись це був гараж, що вмщав кілька ван- тажних авт. Там, де гуділи мото- ри, тепер запанувала тиша. Бо тут серед куп глини, долот і різців відбувається інша дія. Зродився і виріс пам'ятник Лесі Українки.

Його вже тут немає. Але щось із чару цієї постаті ще тут зали- шилось. Чи це в уламках глини, що служила до роботи? Чи в по- стументі, що його треба було по- будувати?

Михайло Черешньовський уві- чливо приймає нас. Він, як зви- чайно, скромний і маломовний. Гово- рить про пам'ятник, як про кожну свою різьбу. А це ж велике пере- жирання пов'язало його — украї- нського скульптора — з великою поеткою нашого покоління.

Але ми не чуємо про те. Напе- ред розказує про подорож до Клівленду, де треба було оглян- ти Український Город Культури. Там, з-посеред усіх місць, він ви- брав те, де пам'ятник стояв би „на тлі неба“. І вже можна було обдумати його.

Правда, він привіз до Клівленду чотири проекти. Це були невеликі статуетки різного формату, що могли стояти в різних місцях. Але Комітет Побудови Пам'ятника ви- брав на щастя цей, що ляг в о- снову теперішнього.

Значить, сам скульптор був ра- дий тому. Але чому „ляг в осно- ву“, питаємось. Чи це ще не була його теперішня форма?

— О, ні! — хитає головою. — Щойно тоді почалось формування обличчя й постаті. Я перечитував твори Лесі наново, шукав у спо- гадах і життєписах, говорив із людьми, що її знали. Багато часу зійшло на те, щоб розглянути ці- лість її духового образу, а потім відтворити фізичний.

Це це не те велике переживан- ня, згадане на початку? Але наш скульптор оповідає. Про збірку світлин Лесі Українки, про її ли- стування, яке вдалося прочитати,

про свідчення різних людей. Роз- питував усіх, але найбільше Ізи- дору Петрівну Борисову, сестру Лесі. І з нею разом устійнив світ- лину, що послужила за підклад для обличчя. Це було спільне фото поетки з Ольгою Кобилян- ською в 1900 р.

А духовий образ? Прочитавши масу матеріалу, скульптор спи- нився на листі Лесі Українки, що його написала вона коротко після смерті чоловіка, якого любила. Оця сила і спокій, що проміню- ють звіттія, передають найкраще душевну велич Лесі. Їх треба було перелити в камінь.

Але не тільки для себе. Бо ж треба подумати й про гро- маду, про оті тисячі читачів, що вимріяли собі постать Лесі. Па- м'ятник мусів промовити й до них і вловити їх прагнення.

Почалось шукання форми і змі- сту, що зайняло скульптурові ловні два роки вільного часу. Ко- мітет наполягав, громада сумні- валась, а й здоров'я недописува- ло. Але постать Лесі росла. Із не- смілої спроби проекту вона при- йняла форму тієї, що може „без надії таки сподіватись“.

— Багато журби завдало мені вбрання Лесі. Я не хотів зобра- жувати її в штучному строю тієї доби. Це віддалило б її від нас, як це ми бачимо на погрудді, що стоїть у Києві на її могилі. І то- му по довгому ваганні я вибрав щось іншого. В загальних зарисах я придержався того строю, а щоб його роз'яснити, додав при вирізі легкий орнамент. Але зверху при- крив усе шалем. Адже можна собі легко уявити, що Леся вгорталась у шаль, коли виходила на прохід.

Пригадалась у руці квітка, „зір- вана на межі“.

— Так, вона могла її зірвати під час проходу. Але квітка в Ле- сі є символом. Це той „ломикамінь“, що їй у „Кримських відту- ках“ — на гострому сірому ка- мені блиснув „наче племінь“, і полонив її...

Тепер освідомляємо собі, що постать є в руху. Легко хвилюють

Український Музей у Клівленді видав чотири марки з фрагментами пам'ят- ника. Марки укладу Степана Кіктя. The Ukrainian Museum of Cleve- land, Ohio, published four stamps to commemorate the erection of Le- sya Ukrainka's monument by the Ukrainian National Women's League of America, Inc.

складки спідниці, а з-під неї ви- різнюється нога, що крокує. По- мимо спокою, що промінює з о- чей і суворої простоти складок, вона прямує кудись. Іде вперед могутнім кроком, вдивлена туди, де оте велике багаття, „що кида вогонь аж до хмар“.

І справді! Колись великий поет сказав слово про її „титанічний хід по верхізіях“. А Михайло Че- решньовський відчув його і пе- релляз на камінь. Під його долотом сжила ця постать і промовлятиме довгі віки до всіх, що прийдуть їй поклонитись.

Л. Буря

АБСТРАКТНІ КАРТИНИ

Люба Генуш взяла участь у вистав- ці групи мистців у Студію 9 Вільної Галерії в Монреалі. Її картини на- скрізь абстрактні, що передають у ри- сунку й колориті важкі потрясення доби.

ВИСТАВКА ШКОЛИ К. АНТОНОВИЧ

У днях 8.—14. липня ц. р. малярська школа Катерини Антонович у Вінні- пегу влаштувала виставку праць сво- їх учнів. Виставляло 12 студентів, а між ними визначились праці Галі Ар- сенич і Оксани Флонт.

НОВІ ВИДАННЯ

Галя Лагодинська: *До сонця, до волі*. Мандрівка юности. В-во Миколи Денисюка. Шикаго, 1960. Мистецьке оформлення О. Мошинської. Стор. 254. Ціна 3 дол.

Назва, зміст та ближче окреслення „Мандрівка юности“ відповідає цілковито задумові авторки. Написано щиро та вірно. Неначе на фільмовій ленті бачимо чвірку підприємливих учасників, двоє дівчат і двоє хлопців. Такими були вони в дійсності, ширі в захопленні краєвидами Карпат та багатством барвних одягів Гуцульщини. Це студіююча молодь, яка тільки в часі літніх вакацій виривається з великих міст „до сонця, до волі“. Використовує це всебічно, включаючи навіть елемент освідомленої праці серед гуцулів та доручення зв'язкових ОУН.

Книжка написана так живо, що читач мандрує разом із авторкою горами до Космача, Косова, Жаб'я, а потім верхами Чорногори і не втомлюється мандрівкою. **К. Г.**

Василь Іванис: Стежками життя. Том I, II, III. Спогади. З передмовою автора. Торонто-Новий Ульм, 1958—1960. В-во „Перемога“. З передмовою автора. Ціна 8 дол.

Спогади мають завжди притягаючу силу для сучасників, що цей час хоч частинно пережили. Але автор ходить тут зовсім невідомими стежками. Василь Іванис — уродженець Кубані і це додає спогадам ще більшої привабливості. Так мало знаємо про цю далеку нашу країну!

У книжці оживає давня козача станиця з її патріархальним побутом та розкішною природою. Хутко пройшли дитячі й молодечі роки автора, коли грянула I. світова війна. З великою точністю описані роки революції й громадянської війни, а на тлі цього формування окремішності Кубані. Цій сторінці автор присвячує велику увагу й тому спогад його стане важливим документом історії тієї країни.

Л. Б.

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

Підпоручник УГА

(Пам'яті Марії Качмарської)

У вересні 1960 досягнула нас вістка з Німеччини, що в Новому Ульмі померла по короткій а важкій недузї жінка, яку 28 Відділ із Ньюарку, вибрав собі, як свою „бабусю“. Це була Марія Качмарська, підпоручник УГА.

Її прізвище не було широко відоме у кругах української громади, а навіть зорганізованого жіноцтва. Марія Качмарська не була громадською діячкою чи чільним фахівцем. Але вона була громадською людиною й цінною фаховою силою і як така, вміла погодити це з гарними особистими прикметами. Про це свідчить її життя.

Народилась вона 1899 р. у Львові і тут дістала нижчу й середню освіту. Наш визвольний зрив порвав її в перші лави боротьби, бо вже 29. листопада 1918 дістала вона доручення передати важливі відомості поза лінію фронту. Вона вив'язалась із завдання і зложила звіт командантові групи Городок у Ширці коло Львова. VII Львівська Бригада залишила її для служби й до липня 1919 р. вона реєструвала й зберігала резервати (тайні військові накази), шифроване листування, ситуаційні пляни та вела хроніку дій Бригади. У липні 1919 вона ділила недолу відступу УГА. До листопаду 1919 перебувала в вишколі III Корпусу під командою підполк. Слюсарчука, виконуючи чинну службу при пограничній сотні в Ст. Ушиці/Дн. та у вишколі в с. Грушка. А потім перехід Збруча й приділ до команди III Корпусу. Коли прийшла катастрофа, застала її хворою на тиф у зайнятій більшовиками Вінниці. По переїзді на Херсонщину брала участь у реорганізації корпусу, тоді вже III. Бригади та в її маршах у зв'язку з повстанням проти більшовиків. Коли Бригада сполучилась із Армією УНР, тоді в союзі з поляками, ділила дальше її долю й недолу в таборі полонених у Проскуріві, а згодом у Тернополі. Під час транспорту вдалось їй у Золочеві непомітно відорватись і прибути до Львова. В армії

її відзначено військовим ступенем хорунжого, а в десятиліття піднесено Урядом УНР до ступеня підпоручника.

Як уся демобілізована молодь Марія Качмарська подумала про завершення своєї освіти. У рр. 1920-23 перейшла Вищі Торговельні Студії у Відні, працювала кілька літ книговодом у Спілці „Гуцульське Мистецтво“ у Косові, а від 1926 р. ліквідатором у кооп. банку „Дністер“. Її солідне знання й обов'язковість здобули їй призначення на цьому становищі. Працю перервав вибух війни й із нею почалась знов мандрівка й бурхливі переходи. Прихід большевицьких військ застав її на Судетах, звідкіля врятувалась утечею до Ашаффенбургу. Тут вона виявила своє фахове знання, як директор кооп. „Самопоміч“, ведучи три крамниці та п'ять варстатів. По ліквідації кооперативи працювала в шпиталях IPO в Ансбаху, Вюрцбергу та інвалідському центрі в Нойбургу, а коли їх розв'язано, поселилась у Новому Ульмі.

З цієї короткої схеми життєпису бачимо постать цієї небуденної жінки, її молодечий запал, її глибоке розуміння обов'язку. На еміграції знайшлася з розхитаним здоров'ям та всеж знайшла б можливість дальшого виїзду, коли б не живе родинне почування. У Німеччині проживав її хворий брат, що потребував опіки. Тому й залишилась там і дбаючи про нього, закінчила своє життя.

Як сказано, вона не знала шумних слів і не вміла висувати себе наперед. Але вона глибоко й серіозно розуміла життя і свої завдання в ньому. І виконала їх бездоганно, як українська жінка і християнка. **Л. Б.**

КОНЦЕРТ ЗОІ ПОЛЕВСЬКОЇ

Дня 30. квітня наша відома челістка Зоя Полевська влаштувала в Балтиморі свій концерт. Гра її була як завжди блискуча, за що їй винагородила публіка яскравими оплесками. При фортепіані д-р Микола Полевський.

Зустріч градуантів

Із Зустрічі Градуантів у Нью Йорку:

Українці-градуанти різних середніх шкіл у Нью Йорку взяли участь у Зустрічі, що відбулась заходами Окр. Ради СУА.

The UNWLA Regional Council in New York organized a party for highschool graduates of Ukrainian descent

Проблема збереження молодого покоління на еміграції — це центральна точка турбот кожної національної спільноти. Сьогоднішня молодь — завтрашня нація!

Пригадуємо на тим, Окр. Рада СУА в Нью Йорку, при співучасті місцевої Студентської Громади, вперше започаткувала зустріч цьогорічних абсолювентів середніх шкіл. Головна мета цієї зустрічі — це контакт градуантів із старшим громадянством та студентською молоддю. Йшлося про те, щоб впровадити молодь у ряди зорганізованого студентства, де вони стали б членами своєї спільноти. А рівночасно пригадати отій нашій молоді, що вона повинна, помімо всіх інших обов'язків плекати в своєму серці оцю ніжну квітку любови до рідного народу, бо саме ця молодь має повну змогу в вільній землі Вашингтона для нього працювати.

Ідея зустрічі виринула в рядах СУА ранньою весною. Управа Окр. Ради заходилась коло приготувань. Створено Батьківський Комітет і притягнуто до співпраці студентські організації Нью Йорку. Спільно уложено план дії. Бо ж не тільки програма й напрямні зустрічі чекали нас, але безліч дрібної технічної роботи. Треба було зложити перегляд градуантів з усіх середніх шкіл Нью Йорку, поінформувати їх та їхніх батьків, подбати про залю, запрошення, розголос. Розпочалась оживлена праця.

Зустріч відбулась в суботу, дня 24. червня 1961. Прибуло около пів сотні абсолювентів, дівчат та хлопців із різних середніх шкіл і багато гостей, себто батьки градуантів та представники громадянства. Як представники духовенства прибули о. Соловій із церкви св. Юра, о. Євген Маче-

люх із Стейген Айленду та о. Міненко з церкви св. Володимира.

Імпреза відбулась у залі Нар. Дому. Відкрила її голова Окр. Ради п-ні Ірина Падох. Всч. о. Соловій провів молитву. Товтмастрами були д-р Ярослав Падох і адв. Іван Робертс, що й виголосили вступні промови.

Від градуантів промовляв абсолювент Ксавієр Гайскул-у Ігор Котлярчук. У своїй промові, що її виголосив українською й англійською мовами, вказав на велику відповідальність і важку працю над досягненням гарного вислідку в середніх школах. Але вся українська молодь старалась гідно репрезентувати свою націю перед своїм оточенням, за словами незабутнього Т. Шевченка: „І чужому научайтесь — свого не цурайтесь!“

Від Студентської Громади промовляла Леся Ганущак, запрошу-

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

ПІТСБУРГ, ПА.

Ділимося сумною вісткою з членством США, що в червні ц. р. відійшли у вічність дві членки США.

Юлія Майнош, нар. у с. Гловча, пов. Сянік, прибула до ЗДА в 1903 р. Довгі роки була членкою нашого Відділу і щиро в ньому працювала. Залишила у смутку чотири дочки і трьох синів, що їх виховала на добрих і активних українців. Упокоїлася дня 10. червня ц. р.

Марія Хоптяк походила з містечка Долина. Покійний її чоловік був довголітнім дяковчителем та диригентом при церкві св. Юра у Львові. Була співосновницею, а також головою Відділу США в Бофало, а в нашому Відділі довголітньою, відданою членкою. Померла 12. червня ц. р., проживши 72 роки.

З жалем відпровалили Союзянки обі членки на місце вічного спочинку. Вічна їм пам'ять.

М. П.

ючи градуантів до участі в організованому студентському житті та Альберт Кіпа, представник Т-ва „Зарево“.

Від громадянства вітав градуантів гол. предсідник Укр. Нар. Союзу п. Йосип Лисогір та вручив кожному із них примірник „Пісні й думи Т. Шевченка“, недавно видану книжку в укр. оригіналі та англ. перекладі.

Окрім того явилися представники українського студентства з Аргентини — п. Коваль, та з Бельгії — п. Бачинський, яких представлено.

Банкет закінчено молитвою, яку провів о. Міненко. Слідував бал, під час якого градуанти й студенти забавлялись до пізньої ночі.

Зустріч залишила в усіх приємне враження. Радісно було спостерігати молоді личка, оживлені забавою і хотілось дуже, щоб цей перший крок Окр. Ради США зв'язав їх назавжди з нашою громадою.

Лідія Котлярчук

На Фонд Репрезентації

Річні Збори Гол. Управи уповажнили нас створити добровільний фонд, що давав би змогу участі в важливих конференціях і конгресах американського жіноцтва. Завдяки останнім пожертвам 7 Відділу з Акрону і 26 Відділу з Дітройту цей фонд зріс до 95 дол.

Найближчою нагодою для репрезентації є для нас Конвенція Нац. Ради Жінок Америки, що відбудеться в днях 10.—12. жовтня у Нью Йорку. Вона є получена з Всеамериканською Конференцією Жінок з темою „Вимоги сучасної дійсності“. Нац. Рада Жінок Америки закликає до якнайбільшої участі в цьому зібранні та накладає на складову організацію обов'язок — вислати щонайменше п'ять делегаток.

Хоча з виступом у Нью Йорку пов'язані лиш невеликі або й ніякі кошти поїздки, проте оплати учасниць є як звичайно високі. Отже Фонд Репрезентації матиме вневдовзі цей видаток. Тому прохаємо пам'ятати про те і складати пожертви на наш Фонд Репрезентації. У Конвенції Нац. Ради Жінок Америки мусимо взяти участь!

Екзекутива США

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Ділимося сумною вісткою з членством США, що дня 11. червня ц. р. відійшла у вічність із волі Всевишнього членка 48 Відділу **Юстина Лопушанська**, проживши 70 літ. Походила з с. Корманічі, пов. Перемишль. До Америки прибула в 1912 р. Довгі роки була зразковою членкою, а також кілька разів була обрана членом Управи.

Полишила в смутку семеро дорослих дітей, 14 внуків, 3 правнучки. Членки Відділу взяли численну участь у похороні на цвинтарі у Факс Чейсі.

Спи, дорога Союзяно, нехай

земля Вашингтона буде Тобі пером!

Антонія Мицак, секр.

ЗАМІСТЬ ПОДАРУНКІВ

Замість подарунків із нагоди іменин інж. Володимира Білинського складають згідно з його бажанням 15 дол. на фонд „Мати й Дитина“ (діти заличенців), а 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя. Разом 25 дол.

Галя і Мирон Тицькі
Нуся і Роман Чорнобіль
Марія й Іван Крамарчуки
Дмитро Висоцький
Роман Висоцький

У змагу за Наше Життя

Наш констест за приєднання передплатниць не припинився улітку. Пресові референтки і читачки працювали. Маємо ряд нових передплатниць, за придбання яких ми дуже вдячні.

У цьому часі признано нагороду 64 Відділові (п-ні Надія Пастушенко), а про рішення, як її використає, напевно ще повідомить.

Пригадуємо умовини констесту: всі ті, що приєднують нам 5 передплатниць і пришлють передплату, дістають одну передплату „Нашого Життя“ даром або книжок видання США, вартість 5 дол.

Подаємо нижче список тих, що приєднали нам передплатниць у часі від 23. травня до 3. серпня 1961:

Ірина Бованко, Трентон (11 Відд.)	1	Мирослава Притула, Бінгемтон	1
Люба Дребич, Бронкс	1	Ірина Руснак (47 Відд.)	1
Софія Голь, Ньюарк	1	І. Шенкірик, Сан Бернар	1
Стефанія Городиська, Клівленд	1	Тетяна Струк, Трентон	1
д-р Євгенія Єржківська (68 Відд.)	1	Олена Томорут (66 Відд.)	1
Сиракузи	1	Гейвен	2
О. Ключанович, Піттсбург	1	Стефанія Фесяк	1
Іна Оришук, Провда	2	К. Качмарська, Лардж Норт	1
Надія Пастушенко, (64 Відд.)	1	А. Шептицька, Единбург	2
Йорк	1	Хто черговий?	

Адміністрація „Нашого Життя“

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ТРИНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ДЕВ'ЯТЕ

На Конгресі СОКАЖО

Ми подали коротку вістку про те, що в днях 30. квітня — 5. травня відбувся в Римі Конгрес Союзу Католицьких Жінок Організацій. Щойно тепер одержавши звіт української делегації, можемо розглянути його перебіг та потягнути висновки.

Конгрес СОКАЖО був ювілейний. П'ятдесят літ тому постало в Римі це об'єднання, що надає напрям і зміст католицьким жіночим організаціям. Осідок його є в Парижі. Від ряду літ очолює його відома громадська діячка Франції п-на де Ростю, що провадить СОКАЖО лагідною, але певною рукою.

Цьогорічний Конгрес був справді величавою маніфестацією. Зібравши около 500 делегаток з різних країн світу, мав на пленарних зібраннях близько 2.000 присутніх. Серед них видно було представниць різних рас, із європейським одягом мішалось народне вбрання різних континентів. Найбільше делегаток прибуло з Франції, на другому місці були заступлені Німеччина, Австрія, Англія, Італія, Бельгія, Еспанія.. Делегатки репрезентували 36 мільйонів зорганізованих жінок-католичок.

Гаслом Конгресу було — „Єдність світу в Христі і Його Церкві“. До цієї теми провід Конгресу підійшов як у своїх комісіях, так і в пленарних виступах. Змагання до церковної єдності, що так виразно проявляється тепер, набрало тут окремого значення. Поле діяння жінки обіймає родину, професію, громаду й націю. В усіх цих площинах вона може мати великий вплив. Засобами її є спільна молитва, щира співпраця та тепло християнської

любови й толеранції, а це є середники, що пробивають цілі мурви впертості і спротиву. Переживаємо добу важкого перелому, коли заперечення правд Божих у матеріялістичному світогляді спустошило віру цілих поколінь. Її може відродити не тільки церковний провід, але свідомо дія кожної віруючої одиниці.

Програмову доповідь виголосив єпископ із Нью Йорку Фултон Шін на тему „Єдність модерного світу во Христі і в Церкві“. Вона показала прямування сучасної людини. Іменем католицької Церкви в екзилі промовила литовка п-ні Венсклюз, яка вказала на мільйони католицьких жінок поза залізною заслоною, позбавлених голосу.

Другою темою Конгресу було поборювання голоду у світі. СОКАЖО співпрацює тут із агенцією ФАО, яка доставила відповідні матеріали. Конгрес виніс потрібні постанови для допомогівих починів у світовому масштабі.

Сесії були доповнені виставкою католицької літератури. Завершенням Конгресу була аудієнція у св. Отця. В основі своїх слів Папа поклав надію, що жінки, перейняті ідеєю єдності, можуть дуже добре у своїх гуртах підготувати ґрунт для Собору, що відбудеться в 1962 р.

Українське католицьке жіноцтво репрезентувала голова Ліги Українських Католицьких Жінок Канади п-ні д-р Стефанія Поточка. Як допоміжна делегатка працювала п-ні Марта Калитовська з Парижа. Обі пані поділили працю між себе. Беручи участь у Комісіях, забирали голос при питаннях можливості співпраці з іншими конфесійними організаці-

ями та з'ясували „хвилину молитви“, яку проводить Український Християнський Рух. Великі були можливості зв'язків через знайомства. Їх використовували обі делегатки, інформуючи про Українську Церкву англійською та французькою мовами, якими володіли. Допомогала їм у тому виставка літератури, що була вміщена на окремому столі з написом „Україна“. Зацікавленим матеріал роздавали.

Конгрес пройшов під знаком екуменізму, що є тепер гостро актуальною течією. Треба радіти, що жіноцтво так живо і зміло включилось у її біг і так ясно побачило в ній свої завдання. Зокрема раді ми, що ці напрямні перейняло також українське католицьке жіноцтво у своїй праці. А в багатому зборі католицьких жінок не бракувало представниць вірних нашої Церкви, засудженої на мовчанку.

ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД УКРАЇНСЬКОГО ЗОЛОТОГО ХРЕСТА

У часі Дня Праці, себто 2.—4. вересня 1961 р. відбудеться на Оселі ім. Ольжича в Лігайтоні 19-тий З'їзд Українського Золотого Хреста, що припадає саме в 30-ліття організації. Окрім звичного порядку нарад Гол. Управа підготовляє ювілейну виставку, що з'ясує діяльність організації впродовж цього 30-ліття.

З огляду на виїздовість цього З'їзду та уміщення його в відомій уже Оселі, Гол. Управа УЗХ надіється більшої участі членства і представниць жіночих організацій. Треба сподіватись, що ювілей організації буде справжнім підсумком її осгів і радісною спонукою посилити працю в майбутньому.

Із життя наших Централь

СОЮЗ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ

У днях 1.—2. квітня 1961 відбувся в Аделаїді 6. Краєвий З'їзд СУА. Його відкрила голова Гол. Управи п-ні Людмила Онішко молитвою та зарядила вибір президії, до якої увійшли п-ні Ваврик, як голова, а пп. Кіналь і Михайлишин, як секретарки. Окрім того вибрано почесну президію, до якої запрошено п-ні Зімицьку з Вікторії і пп. Ласічинську, Сокович, Голубович, Чубату і Єшан з Півд. Австралії. Вибрано Комісії — Верифікаційну (пп. Фітьо, Гордієва, Левинська), Номінаційну (пп. Кармазин, Осідач, Меркле, Дзіва, Качмарська) і Резолюційну (пп. Пеленська, Гордієва, Онішко, Менцінська, Хрущевська).

Після привітів, що наспіли дуже численно, розпочались звіти. Першою звітувала голова п-ні Онішко, потім секретарка п-ні Р. Єшан і скарбничка п-ні Курко. Із референток звітували п-ні Гордієва, як пресова, зв'язків п-ні Хом'як, а звіт виховної референтки зложила п-ні Пеленська. Звітн. Стейгових Управ відчитано у скороченні. Звітували — пп. А. Кармазин і Т. Війтович за Н. П. В., пп. О. Фітьо і М. Осідач за СУВікторії, п-ні Качмарська за Півд. Австралію, п-ні М. Менцінська за Зах. Австралію. Накінець прийнято новостворений Відділ з Окелей (Квінсленд).

Другого дня перед полуднем працювали Комісії, а від 1 год. продовжувався З'їзд. Зміни статуту реферувала п-ні І. Пеленська. Резолюції і постанови З'їзду відчитала п-ні Л. Гордієва. З'їзд висловив своє признання за досягн в праці поодиноких Стейгових Управ: Півд. Австралії в ділянці культурній (обрядові імпрези, вишивані вечерниці) і в виховній (доповіді), Новій Півд. Валії в ділянці організаційній (4 нові Відділи), нар. мистецтва (етнографічна збірка) та виховній (імпрези для дітей і молоді), Вікторії в ділянці сусп. опіки (площі під будову власного дому) та ділянці зв'язків, Зах. Австралії за видання Інформаційного Бюлетену.

Нову Гол. Управу вибрано в такому складі: п-ні Ірина Пеленська, голова, п-ні Іванна Мамчак, перша містогорова, дальні містоголови — п-ні

Г. Свідерська з НІТВ, п-ні І. Умриш із Вікторії, п-ні К. Качмарська з Півд. Австралії, пп. Л. Гордієва і Н. Кармазин, секретарки, п-ні Г. Квацниця, скарбничка.

Референтками стали — п-ні Е. Козьолковська, культ. освітньою, п-ні А. Хрущевська виховною, п-ні Зімицька, сусп. опіки, п-ні М. Покорська, нар. мистецтва, пп. Л. Гордієва, М. Осідач і Михайлишин, пресовими, пп. Д. Станько, І. Білинська, Л. Цюрак, зв'язків. До Провірної Комісії увійшли п-ні А. Війтович, голова, а пп. Яновська і Мареніч, члени.

Осідок Гол. Управи перенісся до Нової Півд. Валії. Містоголовою СФУЖО стала, згідно з постановою статуту, нововибрана голова п-ні Ірина Пеленська.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК У НІМЕЧЧИНІ

У днях 29.—30. квітня 1961 р. та 1-го травня 1961 р. відбувся Шостий З'їзд ОУЖ, в якому взяли участь 26 делегаток від 14 Відділів ОУЖ та одного Представництва ОУЖ і численні гості.

З'їзд відкрила Голова Гол. Управи доц. Олександра Сулима-Бойко, вітаючи зібраних, та прохаючи їх вшанувати пам'ять померлої довголітньої членки ОУЖ, учасниці Визвольних Змагань Марії Качмарської з Нового Ульму.

З'їздом керувала Президія в складі: п-ні Олександра Степанюк з Дюссельдорфу, проф. Наталія Полонська-Моргун з Дорнштадту і п-ні Анна Дашко з Людвігсбургу, секретарки: пп. Ірина Яримович і Марія Гарабач з Мюнхену.

Делегатками були заступлені Відділи ОУЖ в: Автсбургу, Бравншвайгу, Ганновері-Бухгольці, Дуїсбургу, Дюссельдорфі, Кельні, Людвігсбургу, Людвігсфельді, Мюнхені, Мюнхен ам Бідерштайн, Мозаху, Нюрнбергу, Пассау, Штутгарті і Представництво ОУЖ в Дорнштадті.

Наради З'їзду розпочались звітом Голови Гол. Управи п-ні О. Сулима-Бойко і голови Контр. Комісії п-ні Ольги Савицької. Слідували дискусії над звітами, уділення абсолюторії та доповіді.

Про „Актуальність жіночих організацій“ говорила п-ні мгр. Дарія Ребет, на тему „Виховання українських дітей у німецькому оточенні“ — реферувала п-ні Дарія Козакевич із Нюрнбергу. Після доповідей відбулися дискусії. Перед діловими нарадами делегатки З'їзду взяли участь у Богослуженнях в українських церквах Мюнхену, Мозаху і Людвігсфельду.

Третій день З'їзду присвячено виступам делегаток із теренів і виборам.

До Головної Управи ОУЖ у Німеччині вибрано на Шостому З'їзді ОУЖ п-ні доц. Олександру Сулиму-Бойко на Голову і на її заступників п-ню мгр. Дарію Ребет і п-ню Ірину Яримович. Як члени увійшли до Головної Управи пп. Блянка Бачинська,

Президія З'їзду ОУЖ у Німеччині:

Сидять зліва до права: пп. Ірина Яримович, проф. Наталія Василенко-Полонська, Олександра Степанюк, голова Президії, Анна Дашко, Марія Гарабач.

The Convention of the Ukrainian Women's Association held on April 29-30, 1961 in Munich, Germany.

Для Енциклопедії Українознавства

Закінчуємо список громадських діячок, учених, журналісток і кооператорок на букву Д:

Дражевська Любов, біолог і журналістка, секретарка „Укр. Т-ва Жінок-Універсанток“ у Німеччині, співробітниця УВАН, статті й репортажі на теми культури й науки, звіти про наукові конференції УВАН у ЗДА, фахові праці в галузі абстрактів наукової літератури, друковані в *Chemical Abstracts*.

Дубровська Ніна, нар. 1885 р., музико-знавець, родом із Черкас, член Римської Філармонічної Академії. У 20-тих рсках голова ред. колегії словника муз. термінології Інституту Наук. Мови при СУАН.

Дунаєвська Ц. С., хемік, провела досвіди над органічними азидами, тепер у Києві.

Дучимінська Оксана, нар. 1908, агроном, активна організаторка господинських секцій при „Сільському Господарі“ у Львові в 1933-39 рр. Оповідання, статті на суспільно-громадські теми в жур. „Сільський Господар“, „Діло“ й ін. Тепер у ЗДА.

Дучимінська Ольга, нар. 1883, родом Решетилівич, мати Оксани; громадська діячка, письменниця й етнограф, наукова співробітниця Львівського Етнографічного Музею АН УРСР. Оповідання „Обдурена“, „Тайна людського серця“, „По ранніх росах“, „Мати“, „Смерть Василька“, „Клопоти Тимчихи“. Студії над фолклористичними працями І. Франка, про гуцульське мистецтво, біографія Н. Кобринської. Від 1946—1959 на засланні в Сибірі.

Дучинська Олександра (1860—1935), громадська й педагогічна діячка, активний член українських

Марія Гарабач, Ірина Леник, Олена Юрченко всі з Мюнхену і Анна Дашко з Людвігсбургу, Ольга Лощенко з Нюрнбергу і Олександра Степанюк з Дюссельдорф-Верстен.

До Контрольної Комісії вибрано: пп. Ольгу Савицьку, Гонорату Лилик і Степанію Кордубу.

З'їзд закінчено молитвою і відспіванням національного гимну.

Головна Управа ОУЖ в Німеччині

студ. організацій у Києві. Зладила українську читанку і хрестоматію для недільних шкіл для дорослих (1884—1886). У 1910-тих і 20-их рр. начальниця приватної гімназії.

ПРЕДСТАВНИЦЯ СФУЖО В ЄВРОПІ

Дня 14. липня ц. р. виїхала до Європи п-ні Ірина Павликовська, фін. референтка СФУЖО. Метою її поїздки був контакт із складовими організаціями та участь у Конгресі Міжнародного Жіночого Союзу в Дабліні, Ірляндія.

Першою зупинкою її подорожі був Париж, де зложила візити Управі Світового Руху Матерей та відбула зустріч із Союзом Українок Франції. Дня 20. липня прибула до Мюнхену, де чекало її Об'єднання Українських Жінок та зустріч із громадянством. Звідсіля поїхала до Відня, щоб відбутися нараду з Укр. Жін. Союзом, а потім до Бельгії для зустрічі з Об'єднанням Українок Бельгії. Найдовше сплинула в Англії, щоб об'їхати важливі центри Організації Українських Жінок.

Від 21. серпня до 1. вересня тривав Конгрес Міжнар. Жін. Союзу. СФУЖО було запрошене, як заприязнена організація і в характері заприязненої делегатки п-ні Павликовська мала добрі можливості. Про перебіг Конгресу й виступ нашої представниці подамо в черговому числі.

КОМІСІЯ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

Референтура сусп. опіки при СФУЖО заходила коло створення Комісії Сусп. Опіки в ЗДА, вважаючи, що цей терен вимагає окремого дослідю. В порозумінні з містоголовою СФУЖО п-ні Марією Квітковською вдалося створити її у Дітройті.

Дня 5. лютого 1961 відбулись основні збори. По широкій дискусії намічено, напрямні: дослідження місцевого терену, перегляд потреб української громади, вироблення нових методів праці і координацію між існуючими вже установами сусп. опіки. До Управи увійшли п-ні М. Квітковська, як голова, п-ні Олена Климишин, як секретарка, а п-ні Довгань, як касієрка.

Першим почином новозаснованої

Комісії був вишкільний курс для зацікавлених проблемами сусп. опіки. Плян курсу уложила п-ні Квітковська, магістер сусп. праці. Розпочався він дня 27. квітня 1961 р. та пройшов у трьох лекціях. Доповідачами були окрім голови Комісії п-ні Квітковської, пані Е. Запорожець, О. Слюсарчук, Н. Петріна і панове інж. А. Мілянчик і ред. В. Несторович. Участь слухачів виносила около 25 осіб. Точніший звіт про курс подамо пізніше.

ПОЖЕРТВИ НА КОШТИ ПОЇЗДКИ

Як пожертви на кошти поїздки делегатки СФУЖО до Ірляндії прислали — Фін. Комісія СФУЖО в Торонті 145 дол., Об'єднання Жінок Ліги Визволення України 85 дол., Відділи Організації Українок Канади ім. О. Басараб, з Торонта-міста 50 дол., з Саскатуна 25 дол., з Ошави 5 дол., з Содбур 5 дол., разом 85 дол., Ліга Українських Католицьких Жінок Торонтської Епархії 35 дол. За цю щедру піддержку нашої діянки зв'язків складаємо ширю подяку.

Управа СФУЖО

ДОПОВІДЬ НА СВІТОВОМУ КОНГРЕСІ

У днях 12—14 травня 1961 відбулась в Укр. Домі в Мелбурні Сесія Світового Конгресу Української Вільної Науки для вшанування століття смерті Т. Шевченка. На Науковій Конференції дня 13. травня знайшла місце доповідь п-ні mgr. Ірини Пеленської на тему „Державна думка в Шевченка“.

П-ні Ірина Пеленська, що була делегаткою Союзу Українок Австралії на Світовий Конгрес Українського Жіноцтва та є містоголовою СФУЖО в Австралії — є також містоголовою Наук. Т-ва ім. Шевченка в Австралії. Це єдина в вільному світі наукова діячка, відзначена таким становищем.

ДО ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

Дня 31. серпня 1961 р. Жюрі Конкурсу закінчує перегляд надісланих рукописів і в першій половині вересня зможе проголосити вислід у загальній пресі. З-поміж 23-ох творів напевне деякі заслужать нагороди й відзначення, що збагатять нашу літературу для юнацтва.

- Ukrainian Woman -

O U R E N G L I S H C O L U M N

Monuments and Books

The summits of human spirit as exhibited in philosophy, in art, in literature, are a common property of all mankind. Outstanding thinkers, artists, and writers of the world have left behind messages universal in their appeal, and herein lies their greatness.

The Ukrainian culture has also names of universal significance. Not many of them are known in America due to the lack of direct contact between the two cultures, and because of the language barrier. Recent decades, however, have witnessed major changes in this respect. Distances have diminished, cultural interdependence became evident. World-wide communication in all fields came to be recognized as an indispensable tool of international understanding.

This year the Ukrainian communities in the United States and in Canada have made a special contribution to the cause of intercultural exchange. They have paid tribute to two Ukrainian poets whose work belongs to the realm of world literature. A Shevchenko monument was unveiled in Winnipeg, Canada, marking the centennial of the poet's death. And, 48 years after her death, and in the 90th anniversary of her birth, the Ukrainian women of Cleveland, Ohio, erected a statue to commemorate Lesya Ukrainka.

Sculpture has the benefit of a direct approach; it has its own universal language. The art of Darahan's Shevchenko, of Chershniovsky's Lesya Ukrainka, attempts forcefully and symbolically to depict the true essence of their subjects' poetic message.

Monuments, however, are not

enough. They only emphasize the necessity of books. There is no substitute for the study of the poetic works themselves, in original if possible, in translation, if necessary. No monument can replace a good biography, or a critical monograph. Books do not have the advantageous directness of sculpture; and the obstacles to good poetic translations are great indeed. Yet books alone provide true knowledge and understanding, reach a wide audience, and exert an influence both lasting and profound.

Representative editions of Ukrainian poets in English translation are very rare. Serious biographical studies or monographs are conspicuous by their absence. The 1961 Shevchenko centennial will be wasted if no representative English Shevchenko collection or Shevchenko study should appear.

We are fortunate in having a very fine representative edition of Lesya Ukrainka's works in Percival Cundy's translation. *Spirit of Flame* is a volume beautifully bound and printed, published by an outstanding publishing house in this country. It contains a general foreword by Clarence A. Manning, professor of Columbia University, and an authority on Ukrainian literature. The introductory essay by Percival Cundy, the translator, shows not only a thorough understanding of the subject matter, but also a warm, almost affectionate appreciation of Lesya Ukrainka and her work. And the 300 pages of Cundy's brilliant translations provide a representative selection from both the lyrical and the dramatic poems, as well as dramas.

Lesya Ukrainka shows what

Professor Manning has called "that acceptance of the universal ideals of civilization which are the sole hope of humanity in the twentieth century." More perhaps than any other Ukrainian writer, Lesya Ukrainka stands close to the values and the Weltanschauung (conception of the world) of the West-European culture. There is much kinship of spirit between her works and those, for example of Lord Byron, or Percy Bysshe Shelley. Lesya Ukrainka in Cundy's splendid translations is well suited to open the door into the English speaking world for the best of Ukrainian literature.

Marty

THE JUBILEE CONGRESS IN ROME, ITALY

From April 25 until May 2 the World Union of Catholic Women's Organizations held its 50th anniversary Congress in Rome. "The Unity in Christ" was its main theme. This slogan was studied in the family, in profession, in community, in the nation, and women's role in it specified.

The Ukrainian Catholic Women's League of Canada sent two representatives. Its President Mrs. Stefanie Pototsky, M.D., from Yorkton, Saskatoon was the official delegate, and Miss Martha Kalytovsky from Paris her alternate. Both Ukrainians could give information and literature about the Silent Church in Ukraine.

O U R L I F E

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

V. SOL
(Rondeau)

The nighthale's song in the Spring
Is sounding in grove, and in greenwood,
Yet I cannot hear these songs.
And the fragrant spring flowers
Did not blossom for me in the grove —
And hidden for me is Spring's paradise
These songs and the beautiful flowers
I remember like strange fairy tale —
in dream

Free songs, loud and clear
In my native land I long to hear,
I hear but sad lament everywhere.
Oh, is it true, my country dear,
That free songs are sounding there only
in dream?

Translated by Jean Wolcott Piper

Two lines in bold letters, translated by Melanie Milanovych are
engraved on Lesya Ukrainka's monument in Cleveland, Ohio.

Michael Cheresniowsky and His Lesya

One day this summer I visited with the sculptor in his Brooklyn home. On his quiet face there was no surprise at my call, for his monument of Lesya Ukrainka was our common bond of interest. It was as though in his heart he expected me.

"The first thing I wanted to know," he said, "was the landscape in which the monument would stand. This is as important as the frame of a painting. There must be harmony in color between the two so that it will appear to be an integral part of the scene. So I went to Cleveland, Ohio to see the Ukrainian Cultural Garden and found an appropriate place. This was the first step, the foundation for my work." When finished the monument is of a greenish hue, and limned against the sunset will

seem as though the potess had walked into that lovely, tranquil Garden.

"What came next," I asked, "her pictures or her work?"

"Both of them," he answered. "Lesya Ukrainka's work is well known to every Ukrainian of my generation. Nevertheless one must relive it with her, again and again, to fully appreciate her rich literary heritage. I went through it, my eye fixed on her figure, on her face, with every picture of her available. I talked with many people who knew her personally."

"Did you depend on the opinion of Mrs. Borysova, Lesya's sister?" I inquired.

"She was my most important adviser," he replied. "We spent many hours discussing every detail. She gave me valuable infor-

mation about Lesya's temperament, attitude and habits. She helped me to decide which one of Lesya's pictures could be fundamental for my work." And drawing from a pile of photographs, he handed me one to inspect, the double picture of 1901, where the poetess was taken with the writer Olga Kobylanska, when she was 30 years old.

"Then I started working," he continued. I did not have much time for it, because of my job, and other duties. I had only two or three evening hours a week for this work. But these hours were filled with great longing to re-create her form." Michael Cheresniowsky conducts a course in wood-carving for children once a week.

"Are you satisfied with your work?" I asked.

"I cannot answer that question," he replied. "I did my best, but certainly, given more time, I could have done better." Then he grew silent, and apart, as though reflecting on creative problems he had encountered. I did not intrude on his reverie. We are grateful indeed for the glimpses of his work which he gave to the readers of OUR LIFE.

INTERNATIONAL WOMEN'S ALLIANCE — DUBLIN

The Congress of the International Women's Alliance started August 21 in Dublin, Ireland. Its main theme "Towards Equality" is to be worked out in Commissions and Plenary Sessions. As a news attraction Informal Conference "May I have a Word with You?" were featured.

The World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) takes part as a fraternal organization in the Congress. Our delegate Mrs. Irene Pawlykowsky left July 15 for Europe and arrived in time, having first visited our member organizations in France, Germany, Austria, Belgium and England.

Intellectual Housewife As Stateswoman

The day's sessions at Colgate's Foreign Policy Conference, held July 10-14, 1961 were over, but the discussions continued at an off-campus center of Colgate's university life, the Colgate Inn. Vociferous groups congregated around tables liberally marked by the initials of former students of Colgate. And, despite the wealth of material presented there for human interest stories, paid attention only to the current discussion, which ranged from such topics as the problem of the Common Market to neutralism, to questions of ideological leadership and superiority.

The Ukrainians at the Conference, the late Dr. Lubomyr Ortynskyj, Mr. W. Dushnyk, Mr. Stephan Jarema and I had pulled together three tables to make room for old friends and new acquaintances, persons from various walks of life, and various parts of the world.

At the table to our miniature world-community sat two well-dressed ladies discussing President Kennedy's foreign aid program. Mr. Dushnyk, serving as a self-appointed waiter, smilingly passed the two ladies with the comment that they must be either college faculty members or Foreign Service officials.

"Neither," came the laughing reply, "we're just housewives."

"Ah," retorted Mr. Dushnyk, "then you must be, not just housewives, but intellectual housewives."

The remark was both apt and true. Of the 315 delegate at the Conference, at which ambassadors and representatives of various governments and officials of international agencies had a chance to meet with various citizens of the U.S.A., at least thirty delegates were actually "intellectual housewives."

Although active in civil affairs, in clubs, in scholarship committees, etc., the primary occupation of these women was being a housewife.

The modern housewife is not to be cut off from the rest of the world. This holds true not only for such shining lights of womanhood as Dr. Zelma George, last year's member of the United States delegation to the UN, who took an active part in the Conference, but also for those other women, who, in addition to McCall's and Parents' Magazine have a chance to read Foreign Affairs.

Women came to the Colgate Conference either accompanying their husbands or grown-up children, or they came alone. A few families with children of High School age were there believing this a worthwhile way to spend their vacation.

The women took a diligent part in the round table discussions of the Conference and in its plenary sessions, both of which featured distinguished speakers, who are experts in their fields. In public discussions and in private talks the women were eager to learn, eager to listen to a different opinion than their own. But, they also submitted the statements they heard to the rigid scrutiny of woman's cold logic. The women were more idealistic than the men, and despite the wariness of the female character, they would suggest radical, matter-of-fact, and quick solutions. One frequently had the feeling that from out the ages, and from over the seas the ghosts of Aristophanes' Lysistrata had suddenly appeared in the gently rolling slopes of upper New York State.

Colgate's Foreign Policy Conference was an example of democracy at work. It gave both citizens and governments, domestic and foreign an equal chance to voice their opinion. The friendly atmosphere of a country college campus, the desire, the open mind, to help and to be helped in turn created favorable conditions for a slight increase in international understanding. The people,

as a cross-section represented at Colgate want co-operation, and a just peace. They firmly believe in the ideals of democracy and they are more than willing to suffer the hardships which working for a just peace incur.

Throughout the Conference it was the women who were most incensed at the wrongs suffered by the people of the world, by the physical hardships of those in the less developed states, and at the tyranny suffered by those behind the Iron Curtain.

Martha I. Bohachevsky

UKRAINIAN DISHES

Ukrainian Torte

LAYERS:

- 1 cup sugar
- 9 ounces (1 cup and 2 spoons) butter
- 2 spoons corn starch
- 2½ cups ground nuts
- 4 eggs

Stir butter until foamy. Stir egg yolks with sugar well. Blend it gradually. Mix the starch with the ground nuts. Beat egg whites well. Blend all ingredients evenly. Divide in two parts. Put the dough in two cake pans moistened with butter. Put into an oven on 300°, and bake about half an hour. Each layer has to be fairly evenly baked.

Remarks: When both cake pans won't go into your oven divide the ingredients into two parts, and prepare the second one later. Cake dough, with beaten egg whites, should not wait.

This torte should be done 2-3 days before serving. All crumbly cakes must stay a few days before they are tasty.

FILLINGS

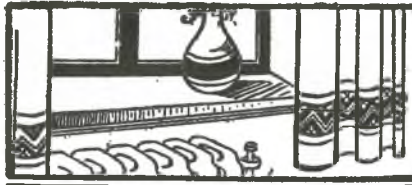
- ¾ cup confectioners' sugar
- 1 cup sour cream
- 1 cup and 1 tablespoon ground nuts
- vanilla

Stir sour cream with sugar until foamy. Add ground nuts, vanilla, blend and fill the layers.

ICING:

- 1 cup confectioners' sugar
- 1 lemon (juice)
- 1 teaspoon butter

Squeeze the lemon into a bowl and gradually add the sugar, stirring well, until smooth. When ready, add the butter put at room temperature. Cover the torte above and on sides.—Z. T.

У НАШІЙ ХАТІ

Городець коло хати

Осінь — це найкращий час для посади оздобних дерев, кущів, зимотривалих квітів (билин) і заложення травників. Наше посілля можна так влаштувати, що городець дасть хаті привітне й замкнене обр'ямування. Як приклад подаємо городовий мотив, що опирається об групу листяних або шпилькових дерев, посаджених ззаду садиби. Зпереду стоять два коніфери або півпенні листяні дерева, що відповідають даній околиці і безпосередньому сусідству. Густий, добре утриманий живопліг (не за широкий) відділює нас від сусідів.

Хідник до хати обр'ямований вузькими грядочками і переходить у травник, що губиться за солітерами (поодинокі дерева серед травника) і хатою. Деревця й кущі повинні давати не лиш обр'ямування нашій хаті але ставати частиною її. Звичайно садимо малі деревця й не обдумуємо, як і куди вони розростуться. Раз зроблена помилка потім помститися, бо її пізніше трудно виправити. Тому треба добре передумати, як і що посадити. Коли наш городець невеликий, тоді садимо найбільше три дерева. Вони потрібні лиш для отінення тераси коло хати чи компостової купи і коло самого дому в углі для оживлення пустого місця. У східних стейтах ЗДА найпрактичнішим деревом виявився клен (мейпел) в різних підвидінах, росте скоро і творить гарну корону. Однак можемо вибрати також дерева, що їх корони не надто розростаються й пропускають соняшне проміння, наприклад березу чи орябину. Дехто хотів би мати з дерев користь і підбере тоді овочеві дерева. Дерев із звисаючою короною т.зв. „жалібних“ садимо не більше одного. Також не слід садити за багато шпилькових, хоч деякі з них добре надаються

на солітери. Звичайно садимо дерева від північної сторони, щоб утворити тінистий захист, де ми могли б мати для себе місце відпочинку.

Оздобні кущі вибираємо такі, що нормально виростають не більше 6-8 фітів заввишки. Подаю тут лиш найбільш поширені у східних стейтах ЗДА і невибагливі на ґрунт.

Берберис у кількох відмінах, має гарне червоне, тверде листя, червоні ягоди, колючий, цвіте жовто.

Девція, низька і піввисока, цвіте біло й рожево, невибаглива на ґрунт.

Фарсіція (золотий дощ), цвіте жовто зі звисаючими гонами. Потребує доброго, перепускального ґрунту.

Керія японська, цвіте жовто в травні і червні, деколи зацвіте ще раз восени. Гони зелені весь рік і гарно відбивають на тлі снігу.

Рододендрон, все зелений кущ, цвіте в красках від білої до темночервоної і фіолетно-синьої. Потребує торфової землі, не зносить вапна. Вдається також у тіні. На зиму треба землю під кущем вкрити листям на 3 інчі заввишки.

Спірея, біло квітучий, сильно ростучий, невибагливий кущ, дуже поширений.

Калина, цвіте біло весною, відміна “European Cranberry,” оздобна своїми червоними ягодами.

Філадельфус-ясьмін, високо й низько ростучий кущ, дуже пахучі квіти.

Пігва японська. У травні кущ обсіпаний червоно-цеглястими квітами. Жовті плоди його невідомі, держаться на кущі до пізньої осені. Листя дрібне, блискуче й дуже оздобне.

Лісковий оріх, росте також у ті-

ні, має гарні відміни з червоним листям.

Бузок — це гарний оздобний кущ. Відмін є дуже багато. У Рачестерському парку цвіло цього року 538 відмін. На час квітіння з'їжджаються тисячі туристів із цілої Америки.

Гортензії цвітуть від середини літа не раз аж до морозів білим, рожевим і синім квітом. Тому що осаджують квіти лиш на молодих гонах, притинаємо їх кожного року весною. Добре ростуть у півтіні.

Подані тут кущі мають по кілька або й кільканадцять відмін і підвідмін, що різняться між собою ростом, часом квітіння й виглядом. Для нашого городця вибираємо ті, що нам найбільше підходять.

Роман Коцик

Господарський порадник

Коли піч є вигріта?

Часто читаю в приписах, що піч повинна бути вигріта. Прошу пояснити, як це розуміти, наскільки треба перед тим піч нагрівати і до якої температури?

Заклопотана

Піч треба до кожного вжитку приготувати. При печенні м'яса треба дуже гарячої печі, щоб „ухопила“ м'ясо. Тому запалюємо її перед печенням на найвищий ступінь і держимо якийсь час, щоб огрілась якнайбільше. Тоді всаджуємо печеню на цю найвищу температуру на початок, а потім можемо її обнизити.

При печиві поступаємо інакше. Потребуємо рівномірно гарячої печі і тому запалюємо її пів години перед печенням на 400°. Тоді дістанемо однакову температуру стін і споду, а це конечно, коли делікатне тісто має бути спечене рівномірно. Інакше з боків тісто спечеться (газ найперше діє збоку), а зі споду буде сире або недопечене.

Зеновія Терлецька

Користаймо з досвіду

Зеновія Терлецька

Недільний обід

Впродовж тижня не маємо змоги присвятити варенню обіду великої уваги. Все діється в нас у поспіху, особливо тоді, коли жінка багато годин поза хатою. Але в неділю стараємось дати родині дбайливо приладжений обід.

Вже впродовж тижня обдумуємо стравоспис. Адже треба поробити закупи, а дещо й приладити напередодні. Щоб на неділю не залишалось багато роботи.

Накриваємо дбайливо стіл, де кожен член родини знає своє місце. Китичка квітів посередині відзначає також цей святочний день.

СТРАВОСПИС:

Овочева юшка або борщ із пуплетами

Печена курка з начинкою

Картопляне пюре або салата

Зелена, помідорова або огіркова салата

Лакоминка з яблуком

Морозиво, чай або кава

Овочева юшка (мішана)

Потрібно:

5 великих сливok

2 яблука

горнякo полунциць або афин (коли можливо — малин)

4 бросквині

цукру до смаку

2 ложечки картопляної муки

2 ложечки борошна (муки)

2 горнятка молока

Це все помити, заллати зимною водою (2 літри), добре переварити, перетерти через сито, додати цукру до смаку і ще раз заварити. Борошно (муку) розтерти в горнятку зимного молока. Коли вже втерте, тоді доллати друге горнякo молока, перецідити через ситко до овочів і заварити. Можна додати кусник цитринової шкірки для запаху або ванілії. Прохолодити і подати.

Подається з домашньою булочкою.

Печена курка з начинкою

Потрібно:

1 курка середньої величини

2—3 сухі булки

3 яйця

2 цибулі

курча печінка

зелена петрушка, дрібно посічена

Курку помити, посолити в середині і зверху. Булки намочити в зимній воді, витиснути і зверху сбірати шкірку (при більшій курці потрібно три, при меншій дві булочки). Одну цибулю покрити дрібно, всмажити на маслі. Печінку посікти добре, розтерти з жовтками. Все добре вимісити. Вбити шум із трьох білків. Все легко вимішати (начинка повинна бути рідка) і влити це до курки. Зашити або зчіпити спиначами.

Покласти до пательні, додати товщу (можна і зверху покидати кусники масла чи поллати олією). Добре є вмістити в рогах пательні по чвертці цибулі, це вибирає запах курки. Щільно прикрити й пекти, поливаючи соком з-під курки. Пекти одну годину і чверть, під кінець пробуючи вилками, чи готова.

До курки подаємо окрім картопляного пюре чи салата — різного роду городинні салатки.

Картопляна салата

Варена картопля (10 штук)

молода зелена цибулька

2—3 сирі моркви

кілька твердо зварених яєць

трохи цитринового соку або оцту

2 склянки квасної сметани

сіль, цукор

Зварити картоплю в лушпині, обірати і покроїти в кістку. Посолити й поперчити. Посікти дрібненько молоду зелену цибульку втерти на дрібній терці сирі моркву. Зварити твердо яйця і

покроїти також у кістку. Все це гарно вимішати. Окремо сметану розробити з цитриною (оцтом) і цукром, добре вимішати і поллати тим салатом.

Салата з помідорів

Потрібно:

кілька помідорів

в'язанка молодої цибульки

сіль

Помідори розкroїти по половині, а половинки порізати на тонкі скибки. Посолити трошки і присипати дрібно січеною молодою цибулькою.

Лакоминка з яблуком

Потрібно:

6—7 яблуком середньої величини

6 яєць

6 ложок борошна (муки)

6 ложок цукру-мучки

цитринова шкірка для запаху

2 горнятка сметани або малинового соку

Яблука брати такі, що скоро розварюються (паперівки або мекінтоші). Обірати їх і вижолобити так, щоб дно залишилось (коли б це не вдалось, тоді заткати дно кусником яблука). До серединки дати конфігури з вишень або малин (без соку).

Тортівницю вимастити маслом і висипати сухариками (тертою булкою). Яблука укладати в ній так, щоб одне одного не дотикало. Окремо зладити бішкoptове тісто: втерти жовтка з цукром аж побіліють, вбити тугий шум, легенько вимішати це з борошном, додати цитринову шкірку. Цим тістом (повинно бути рідке) заллати яблука в тортівницю. Тепер покласти до гарячої печі на 350 ст. і пекти около одну годину. Пробувати вилками, чи яблука готові.

До цього подається сметану, биту з цукром або малиновий сок.

Морозиво

Коли подаємо при обіді морозиво, повинні ми доповнити його смак якимсь додатком. Це може бути:

1. Полуниця, або малини, покраяні й розтерті з цукром. Можна додати дрібку сметанки.

2. Розоблена чеколяда в пушці (Hershey), як підлива. Це особливо люблять діти.

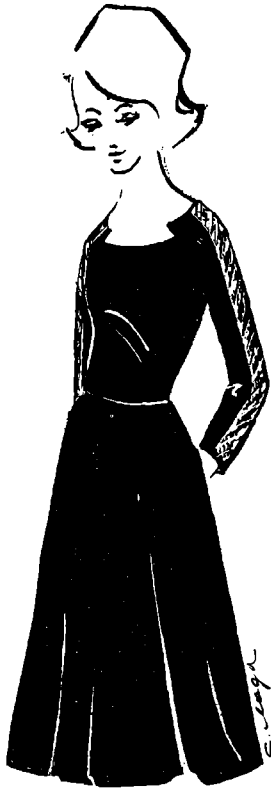
Українська ВИШИВКА

Із Вишиваних Вечерниць

На порозі холодної пори року подаємо кілька моделей візитових суконь, що їх можна прикрасити вишивкою. Вишивані Вечерниці в різ-

них місцевостях дали нам кілька гарних помислів. Всі вони покористувались чорним шовком, як тлом і густими зобразами в гарячих, жовто-по-

маранчевих кольорах. Але примінення й виконання інше. Як гарно проявляють українські жінки свій смак у різних частинах світу!

У ЛОНДОНІ

П-ні мгр. Поврозник із Лондону знайшла розв'язку в чорній візитовій сукні з важкого шовку. При гладкому станичку й дзвоном скроєній спідниці вона прикрасила тільки рукави повздовжнім узором. Гуцульський взір уложений скісними смугами.

At a dancing party in London this black embroidered dress was awarded

У ТОРОНТІ

П-ні І. Павлів із Торонта вміло примінила вишвку при молодечій поплудневій сукні. На темному шовку біжить поперечно взір з одного плеча через груди. Потім продовжується на короткій шарфі, що звисає. Вишивка в ярих жовто-помаранчевих красках.

At a dancing party in Toronto this cocktail dress with embroidery was awarded

У ФИЛАДЕЛФІЇ

П-ні Марія Чижович із Філадельфії пошила візитову сукню з чорної жоржети. Широка, дзвоном скроєна спідниця спадає поверх чорного вузького споду з тафти. Вишивкою обведений виріз шиї, взір продовжується на рукаві. Густий скісний взір у жовто-помаранчевих відтінках.

At a dancing party in Philadelphia this embroidered dress black silk was presented

Реабілітація светра

Від кількох літ, французька мода, що досі була безконкурентна, має молодого, але небезпечного конкурента, яким являється мода Італії. Римські чи міланські моделі починають ривалізувати з паризькими й то цілком заслужено, бо вони також мають той необхідний „шик“, те „щось“, що дає справжню елегантність, яку творить чистота лінії, добір тканини (часто імпортованої з Франції) з її барвою та взором.

В побічних аксесуарах жіночого та навіть чоловічого вбрання, Італія поволі відсуває Францію в тінь та виходить на перше місце. Шовкові, мальовані ручно апашки чи фулярки побити все інше, бо є безконкурентні добром красок, різноманітністю рисунку (від клясичного до абстрактного) та нижчою ціною. Чоловічі сорочки та краватки здетронізували французькі, а італійські черевики залили не лиш французький, але навіть традиційний, консервативний, англійський ринок. Ніхто вже не може обійтись без італійських черевиків, які хоч і коштують відносно дорого, своїм великим вибором моделей та делікатністю шкіри стали необхідним додатком, що підкреслює елегантність суконки чи костюму в кожному сезоні.

Останнім часом Італія впроваджує з великим успіхом... светри. Хто ж із нас не любить гарного светра, що його ми зробили самі, купили чи дістали в подарунку? Він же майже необхідний нам. Він прийнятний, теплий та практичний. Його можна прати. В нашому багажі він займає мало місця, бо його можна скрутити та ткнути у вільний куток валізки. Але досі був він тільки вигідною річчю, що надавалась на прогулянку, лещета чи до авта. В більш вимогливих обставинах він не мав примінення. Його заступали хутрянюю накидкою чи шалем із дорогої тканини.

Шойно тепер, Італія, надавши йому нової лінії, ляєсує його як рішуче необхідну річ у гардеробі елегантної жінки. Назагал прийняв він форму т. зв. ансамблю, тобто цілоти, яка складається зі спіднички й жакетика чи блюзки. Часом цілість цю являє суконка з жакетом чи плащем. В якій комбінації ми його не бачимо, форма

його лишається завжди клясична. Спіднички чи суконки рівні, допасовані, вільні. Жакети без комірів, прості з рукавами різної довжини. Блузочки назагал без рукавів, або лиш із малим натяком на них, кругло вирізані під шиєю та досить довгі, бо носяться переважно поверх спіднички.

Безперечно — кроєм своїм вони всі однакові й майже однаманітні. Але велика гама красок, різноманітність нитки та виконання (ручне, гачком, на дротах чи машинове) надають цим моделям оригінальності, свіжості та привабливості.

Ранком носяться ансамблі з грубої бавовняної нитки, блискучої лясети чи навіть... рафії! По полудні, плетена тканина набирає тонкості, що її створюють тонкі шовкові нитки, часом переплетені з бавовняними. Вибір справді великий — від найтоншого

Городничий порадник

Як продовжувати розвиток і цвітіння хатніх азалій, що їх дістаємо в вазонках на весну? Коли залишити в кімнаті тоді зимою часом зацвітуть однією-двома квітками, решта пупянків нидіє, не розквітнувши. Коли висадити в город і лишити там на зиму, теж пропадають і не розвиваються. А по городах ростуть і цвітуть рік-річно. Чи є рада на те?

С. С.

Азалії належать до родини рододендронів, потребують кислої землі і не зносять вапна. Коли хочемо плекати їх, як кімнатні рослини, то треба підливати їх дощовою водою. Городничі заклади, що продукують азалії на більшу скалю (напр., у Рочестері), садять їх у торфясту землю, а до підливання вживають води з багон.

Отже коли хочете плекати азалії в себе, тоді треба старати для них дощівки. А коли це Вам неможливо, тоді препаруйте відповідно воду. Це значить до посудини 2 гальони завбільшки треба дати до води 2 ф. торфу (pitt-moss), що його дістанете в кожній городничій крамниці. Вода повинна стояти принайменше один тиждень.

У травні закопуємо вазонку у пів-

машинного трикоту та найгрубшого, ручно гачкованого. Краски — пастелеві та клясичні: біла, брунатна, темно-червона та чорна. На вечір ті ж самі краски переплітаються срібною чи золотою ниткою.

Ціна їх досить доступна й це дає кожному змогу поповнити свою гардеробу цією новинкою. Бачиться також плетені плащі з лясети чи теплої пухнатої вовни, т. зв. могоеру. Ці останні, справді гарні й елегантні, можна їх носити осінню й зимою, але на жаль ціна їх не всім доступна, бо доходить до ціни шкіряного плаща.

Коли хтось має час, терпеливість і вміє гачкувати, той при цій моді може справді легко й дешево вдягнутися за останніми зразками моди, що однаково сьгодні панує в Парижі на Фобург Ст. Оноре, в Римі на Віа Венето чи в Лондоні на Оксфорд Стріт, а напевно і на П'ятій Евеню в Нью Йорку.

Парижанка

тіні, один інч нижче поверхні ґрунту. Під час посухи слід його добре підливати, також лиш м'якою водою. У жовтні, перед морозами викопати і внести до теплої, світлої кімнати, одначе не виставляти на пряме соняшне проміння. Коло Різдва азалія напевне нам зацвіте. Передумова: ніколи не підливати її водою з водотягу!

ЯК ЩЕПИТИ БУЗОК?

Прошу поради мені, як щепити бузок?

Постійна читачка

Бузок розмножуємо відкладами, це певніше ніж щеплення. Можна також щепити звичайний боз весною або очкувати в липні так, як усі листяні дерева.

Роман Коцик

ОДЯГАННЯ ДИТИНИ

У журналі „Перентс“ одна мати розказує, як вона приспішила ранне одягання своїх дітей. Вони любили розтягати це зайняття на довший час. Аж одного дня їй впало на думку обговорити з ними плян їхнього дня й це так розохотило дітей, що вони миттю одяглися. Від того часу щодня вранці обговорюються денні заняття і це діє дуже корисно на дітей.

НАШИМ МАЛЯТАМ

ВЕСЕЛА РІЧКА

В сонці річка невеличка,
Стрічка золота! —
Ти несеш свою водичку
В села і міста!
Напуваєш пишні віти,
І ліси й гаї;
Наче квіти, вкрили діти
Береги твої!

Ти несеш веселі хвилі,
Як сто літ несла,
Додаєш усім ти сили,
Хоч сама мала!
Не ставай же, пропливай же
В села і міста,
Наша річенько! Ти — майже,
Майже золота!

Леонід Полтава

КОЛО МОРЯ

На біленькім беріжку
Хатку зробимо з піску
Ось готова наша хата,
Хоч недовго їй стояти
Бачиш! Хвилі йдуть та йдуть.
Нашу хатку заберуть.
Та про це ти не журись
До роботи знов берись!

Н. Наркевич

ЗАГАДКА

З кімнати, з парку, з лісу, з лук
зникаю я, як прийде звук:
як чути пісню, галас, гук,
як чути гамір, шум і грюк.

Коли ж затихне пісня й слово,
коли завмре останній звук,
то аж тоді з'явлюсь я знову —
не жду запросин і принук.

Г. Чо.

ВЖЕ ВИЙШОВ ІЗ ДРУКУ
з бі р н и к

ПРОЛІСКИ

Ціна 50 ц.

Відбитка з „Нашого Життя“
Замовляти в Централі СУА

Коліскові

* * *

Люлі-люлі-люлі!
Налинули гулі
Та й сіли на люлі.
Стали думать і гадать.
Чим дитину годувать —
Чи кашкою, чи борщем,
Чи солодким колачем.
Ой ви гулі, не гудіте —
Кипить кашка, не зваліте.

Люлі-люлі-люлі!
Налинули гулі
Та й сіли на люлі.
Стали думать і гадать,
Чим дитину забавлять:
Чи їй ляльку в ручки дати,
Чи їй квіточку зірвати.
Ой ви гулі, не гудіть —
Спить дитина — не збудіть!
(З Полтавщини)

* * *

Зайчику, зайчику,
Де ти бував?
— У млині, у млині.

Олена Цегельська

— Що ти видав?
— Міх муки, міх муки.
— Чом ти не взяв?
— Там були кравчики,
Перебили пальчики,
Насилу я втік
Через бабин тік,
Ще й ножки попик.
Скаву, скаву, скаву!
(З Полтавщини)

* * *

Сорока-ворона
На припічку сиділа,
Діткам кашку варила.
Цьому дала, цьому дала,
Цьому дала, цьому дала,
А цьому не дала.
Цей буцван,
Дров не рубав,
Печі не топив
Води не носив,
Геть його!

При цьому крутиться пальцем
по долоні дитини, а потім пригигають
всі пальці, крім великого,
а великий ніби викидається.

Пригода на фермі

То ж то була радість, коли при-
йшов лист від дядька з тіткою, які
запрошували цілу нашу родину
до себе, на ферму. Діти якраз ма-
ли вакації, а татко взяв відпустку
з праці і, за кілька день, ми ви-
їхали.

Подорож мали чудову. Їхали то
лісом, що вкривав пишною зелен-
ною горбковату околицю, то до-
линами. Минали ріки, потоки, ла-
ни збіжжя і кукурудзи. Бачили
ферми з гарними садами і города-
ми — де побіч паслась худоба,
коні, овечки. Перед вечором ми
приїхали на місце.

Тітка і вся її родина були нам
дуже раді. Після перекуски —
спочили, та й пішли оглядати
ферму. Десятилітній Ромко зразу
побіг за дорогою, де на леваді пас-

ся давній його знайомий кінь —
верхівець. Був це середнього ро-
сту, темної масти, з білою зіркою
на чолі — кінь. Привітання було
дуже сердешне. Кінь зразу пізнав
Ромка, а коли цей гукнув: „Ах-
мед!“ — кінь заїржав: „I-gi-gi!“.
Ромко погладив його по оксамит-
ній мордочці і почаствував цукром,
а тоді він із вдовolenня зафор-
кав: фрр, фрр!

Ромкова семирічна сестра, Аня,
зразу припала до кошика з ко-
тятками і вже нікуди не хотіла
йти з батьками.

Наймолодша, Міся, своїми ку-
ценькими ноженятами побігла за
мамою, яка пішла враз із татком
оглянути пташиний двір. Тут було
на що подивитись. Угорі, на гор-
бочку, стояли курники. В них та

біля них повно було гамору: півні кукурікали, а курочки кудкудакали, а ті, що сиділи на гніздах і внесли яєчка, то вискакували на поперечні жердки, або ходили по двору.

Внизу плів струмочок. Звідтам доносились голоси гусей ге-ге-ге! то качок: ках, ках, ках! — які весело плюскались у воді.

— А мені тут найбільше сподобався оней ваш великий гурт молодих індиків, — сказала мама. — Вони вже дорослі?

— О, так, — на це дядько Антін — індик, це наша гордість. Вони вчасно виляглись і опірились, виглядають мов старі.

Так вони все оглядали, розмовляли. Маленька Міся тішилася курчатками, намагалась зловити найближче, хоч це ніяк їй не вдавалось, бігала, щebetала...

Надивившись на птаство, всі повернулись на подвір'я, де якраз поважно йшли корови з пасі й прямували до стайні. Маленька Міся злякалася, притулила личко до маминих колін і сховалась у мамину сукню. Вона ж ще ніколи в житті не бачила корів так зблизька. Тремтіла зі страху, кріпко держачись мами.

— Не бійся, дитинко! — заспокоювала її мама. — Корівки добрі, вони дають молочко для дітей. Ану, ходімо ближче, сама побачиш!

Наблизились. А тітка якраз сіла на малий стільчик біля корови, взяла дійницю і почала доїти корову. Міся з запертим віддыхом, переляканими очками слідувала за тим.

— Бачиш, — сказала тітка до Місі, — це молочко для тебе. „Лиса“ тобі його дає.

На це дівчинка з обуренням:

— Міся не хоче молочка з корови! Міся п'є молочко лише з „зимної шафи“... (так вона називала холодильник).

Не помогли ніякі вяснення, що в холодильнику також коров'яче молочко. Вперлася:

— Ні, не хочу, давайте мені з пляшки! — Та все питала: — Чи це молочко від корови, чи з „шафи“?

І хоч їй усе вяснювали, не вірила. Це було щось таке, що їй не подобалось.

Аня зайнялась котиками. То гралась із ними, то стелила їм у кошачку й клала до сну, а зраня готувала їм їжу. Всі котики вже знали її, бігали за нею по подвір'ї та кімнатах...

А Ромко був щасливий, що мав свого верхівця, Ахмеда. Заходився біля нього: чистив, чесав, годував. Відтак сам сідав і їздив собі верхи. Ахмед на привітання залюбки обнюхував Ромчині кишени, чи, бува, не приніс він цукру або хлібця?

Одного разу, під час їзди верхом, Ромко мав дуже прикрий випадок. А з якої причини? Подумати б лише: всьому винні були індикі! Неймовірно!

А було це так: Ромко, якраз надвечір, недалеко дому, по леваді їздив собі верхи, то кроком, то трухцем, то знову на „гальоп“. А на леваді в той час паслися індикі. Та нараз, наче на команду, як не витягнуть вони всі враз пий, як не залопотять крилами! Та й полетіли, полетіли понад огорожу, понад леваду, та мов тая сіра хмара туй-туй понад голови Ромка й Ахмеда. Ніхто, ні дядько, ні тітка, звичайно, з таких індічих химер нічого собі не робили, бо знали, що вони повернуться. Але тепер, ціла родина вибігла на двір і завмерла, побачивши, як кінь Ахмед від цього шуму злякався, звів вушка, форкнув і клузом поніс Ромка полями, левадами, перескакував рови, потоки й

біг, і біг, мов шалений, мов хтось за ним гнався!

Ромко зразу зрозумів, що йому загрожує велика небезпека, що він може впасти з коня, може покалічитись. Тому сильно стиснув Ахмеда колінами, а руками обняв його за шию і цілим тілом приляг до коня, мов той кліщ та шептав йому: „Ахмеде, заспокійся!“ І молився, просив Бога про рятунок.

Наступили жахливі хвилини: Сполоханий кінь гнав далі, наближувався до лісу. А в лісі... що то буде?!

Мама на ганку ломила руки, татко крізь далековид спостерігав, що діється, діти плакали...

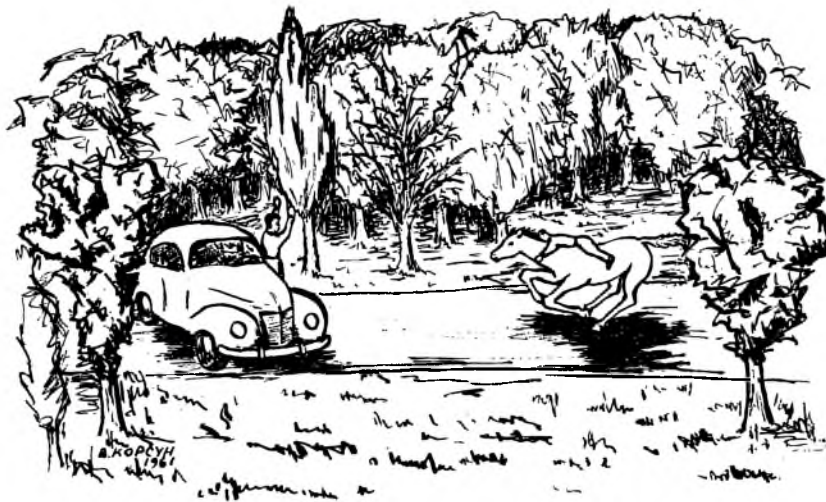
Один дядько Антін не стратив голови. Якстій, сів в авто і миглом помчав дорогою, яка луком переходила пспри ліс. Стрілою досягнув краю лісу і, ставши автом впоперек дороги, перетяв Ахмедові дальший біг. Сам, якраз в останньому моменті, вискочив із авта, вхопив коня за вудила й крикнув: „Ахмед!“

На цей голос господаря кінь спинився. Цілий тремтів. Не менше тремтів і Ромко, якого дядько приголубив, немов урятованого, рідного сина.

Обидва вернулись автом. Ахмеда пустили вільно, нехай сам собі вертається. Дядько сказав із признанням:

— Ромчику, ти добре тримався! З тебе добрий їдець!

Такі то бували на фармі пригоди.

Ставши автом впоперек дороги, перетяв Ахмедові дальший біг.

Вакації вже за нами. Повертаємось до давніх обов'язків, відпружені й радісні. Тому й **перші сходи** нашого Відділу стануть милою зустріччю цілого гурта, що вже зжився у громадській праці. Щастя Боже!

**

З нагоди **Тижня Поневолених Націй** Гол. Управа СВА вислала листа-подяку до Президента ЗДА Джана Ф. Кеннеді, висловлюючи своє признання за повне проголошення та прохання підтримувати поневолені народи.

**

Комітет Побудови **пам'ятника Лесі Українки** проголошує на 23. і 24. вересня ц. р. відкриття його в Клівленді й запрошує членство СВА до численної участі в цій церемонії. Поблизькі Відділи напевно численно прибудуть. Але було б побажаним, щоб і дальші Відділи вислали своїх представниць. Вшануймо це велике свято СВА своєю участю!

**

Дня 12. і 13. жовтня 1961 відбудеться в Нью Йорку **Конвенція Нац. Ради Жінок Америки**, получена з Конференцією на тему „Вимоги сучасної дійсності“. На заклик Нац. Ради думаємо в більшій кількості взяти участь у цьому зібранні передового американського жіноцтва.

**

Провірте **фінансовий стан** Відділу та його зобов'язань до Централі. Впродовж найближчих місяців треба це впорядкувати, щоб Ваша Управа могла з успіхом закінчити свою каденцію. Для тієї цілі треба приспішити стягнення вкладок і намітити відповідні імпрези.

Олена Лотоцька
голова

Початок шкільного року відразу впроваджує нас у виховні справи. А чи є в Вашому Відділі **виховна референтка**? Якщо ні, то її треба доконче кооптувати. Інакше не розвинеться виховної ділянки в Вашому Відділі, а це була б велика шкода.

**

А як її урухомити? Для матерей улаштувати **Виховний Семінар**, інструкцію й доповіді на бажання пришле Централі. Для дітей впровадити раз у місяць невелику **дитячу забаву**, а коли є спромога, то й **дитячу світличку**. Інструкцію й матеріяли теж можна дістати в Централі.

**

Як гарно було б, коли б при Вашому Відділі постав **гурток дитячої самодіяльності!** Діти могли б вивчати спів, танок та нар. виробництво, як вишивання чи писання писанок. Ці зайняття прив'яжуть дітей до нашої громади й покажуть їм скарби української культури.

**

Та найближче виховне завдання — вписати свою дитину до **школи українознавства** і подбати про те, щоб кожна членка СВА це зробила. Проголосіть це на найближчих сходах Вашого Відділу! Розгляньтесь також, чи сусідські діти вже вписались!

**

А тепер розсилаємо Відділам доповідь Першого Виховного Семінара „**Виховний ідеал української матері**“ пера п-ні **Марії Стратієнко**. Подбайте, щоб був прочитаний на найближчих сходах Вашого Відділу! З нього скористають матері, бабуні, а й ті, що дітей не мають. Наша дітвора й молодь близька всім!

Ганна Ракоча-Білінська
вих. реф. Гол. Управи

Централі одержала

від 23. червня до 7. серпня 1961

РІЧНА ВКЛАДКА І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Від. 13	Честер	20.00	5.00
„ 18	Джейма	20.00	—
„ 22	Шикаго	20.00	5.00
„ 35	Озон Парк	20.00	5.00
„ 46	Филаделфія	20.00	5.00
„ 55	Лос Анджелес	20.00	5.00
„ 59	Балтимор	20.00	5.00
„ 60	Клівленд	40.00	10.00
„	Детройт	20.00	5.00

ФОНД ЦЕНТРАЛІ І ВКЛАДКА ДО СФУЖО:

Від. 22	Шикаго	156.00	15.60
„ 31	Детройт	35.00	1.50
„ 35	Озон Парк	66.00	6.60
„ 37	Детройт	24.00	2.00
„ 44	Филаделфія	15.00	—
„ 55	Лос Анджелес	15.00	—
„ 59	Балтимор	4.00	2.00
„ 60	Клівленд	43.50	4.35
„ 63	Детройт	88.50	8.85

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ І КОНВЕНЦІЙНИЙ:

Від. 13	Честер	10.00	5.00
„ 22	Шикаго	10.00	5.00
„ 35	Озон Парк	10.00	5.00
„ 55	Ютика	10.00	5.00
„ 59	Балтимор	10.00	5.00
„ 60	Клівленд	20.00	10.00
„ 60	Детройт	10.00	5.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Від. 5	Детройт (з пікніку)	5.00
„ 26	Гемтремк (з „Вечірки“)	15.00
„ 55	Лос Анджелес	5.00
„ 57	Ютика	10.00
Павлина Будзол,	Детройт, з уро-	
дин п. Фесі Сіділо		8.00
Катерина Гупало,	Седл Ривер	6.00
Лідія М. Смик,	Шикаго	6.00
Анна Чопик,	Милвил	2.00
Михайлина Городиська,	Шикаго	2.00
Марія Ільницька,	Шикаго	2.00
Люся Струк,	Ніагара Фолс, Онт.	2.00
Христина Филипс,	Джексон	1.00
М. Рейнарович,	Бруклін	1.00
Уляна Терлецька,	Шикаго	1.00
Емма Климович,	Шикаго	1.00
о. Василь Максимець,	Алтуна	1.00
С. Гурин,	Асторія	1.00
Н. Вахніна,	Елизабет	1.00
Зеновія Левицька,	Шикаго	1.00
Катер. Желінська,	Фініксвил	1.00
Марія Цісарук,	Детройт	1.00
Марія Кузишин,	Ірвінгтон	1.00

НА ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКА

В останньому часі наспіла до нас вістка, що 24 Відділ СУА в Елізабеті і 48 Відділ СУА у Філадельфії зложили по 50 дол. на пам'ятник Т. Шевченка у Вашингтоні. Вже сім Відділів СУА проявило себе такою сумою!

Окрім того деякі Відділи провели збірки поміж членством і причинились додатковою сумою до збіркової акції свого міста.

Наприклад 27 Відділ СУА у Пітс-бургу збрав і пожертвував 130 дол. окрім тих 25 дол., що їх вислала Управа. А 42 Відділ СУА у Філадельфії зібрав і вислав 44 дол. окрім тих 100 дол., що їх пожертвував.

З-поміж пожертв, що їх зложили Союзянки слід відмітити, що п-ні Зеновія Терлецька з Філадельфії пожертвувала 25 дол.

ПО Д Я К А

П-ні Ірина Мацина, членка нашого Відділу, зложила в імені свого новонародженого сина Ореста Тараса 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“ для дітей залишених в Європі. Щиро дякуємо за цю пожертву, а синкові бажаємо здоров'я і многих літ!

Управа 33 Відділу СУА
ім. Лесі Українки
у Клівленді

Маруся Ф. Петренко, Ст. Петербург, Фла.	1.00
Марія Дмитренко, Філадельфія	1.00
Ольга Кузів, Ваяндот	1.00
Анна Стецько, Н. Міямі Біч	1.00

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“

Від. 1 Нью Йорк	20.00
„ 11 Трентон	30.00
„ 13 Честер	10.00
„ 43 Філадельфія	50.00
„ 47 Рочестер	40.25
„ 55 Лос Анджелес	10.00
„ 57 Ютика	45.00
„ 69 Лорейн	40.00
„ 71 Джерзі Сіті	5.00
Ірина Мацина, Клівленд	10.00
Лена Проневич, Іст Медовс	4.00

ВКЛАДКА ДО УККА:

Від. 57 Ютика	10.00
---------------	-------

З подякою

А. Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієр

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Виховний семінар матерей

Згідно з постановою останнього Окр. З'їзду СУА Округу Рочестер, що відбувся минулого року в Бофало Н. Й., дня 25. березня ц. р. започатковано Виховний Семінар для матерей. Він мав обіймати три доповіді, які повинні вичерпати питання, зв'язані із вихованням дитини від її перших днів аж до віку, коли вона стане дорослою людиною і сама за себе рішатиме.

Перша доповідь, якої тема: „Діти — наша радість і журба“, була виголошена на семінарі в дні 25. березня. Її опрацювала вчителька Рідної Школи п-ні Софія Годованець і вона обіймала проблеми виховання дитини в дошкільному віці.

Друга доповідь опрацьована і виголошена в дні 23. квітня студенткою каледжу п-ною Мартою Крамарчук заторкувала „Проблеми середньошкільної молоді“.

Третя і остання доповідь нашого виховного семінара буде обговорювати питання „Проблеми університетської молоді в обличчі національних питань“, яку виголосить 17. вересня професор каледжу п. Микола Гадзінський.

Обі перші доповіді стягнули поважне число зацікавлених.

Відкриваючи перші сходини семінара голова Окружної Ради п-ні Софія Онуфрик широко привітала присутніх пань, запрошених виховників молоді та учителів і педагогів. Пані голова з'ясувала присутнім, що таке Виховний Семінар матерей, яка його ціль та вказала на потребу вих. доповідей. Після цього запросила вчителів-педагогів до панелю, до якого увійшли пп. С. Ващук, І. Костинюк, А. Смерчинська, та п. дир. Данило Квасниця, учитель Рідної Школи в Рочестері та довголітній директор народньої школи на рідних землях.

Доповідниця п-ні Софія Годованець, яка по прочитанні реферату залишилась у панелі, зуміла своєю темою та її розробленням зацікавити присутніх. Мотто до свого реферату взяла

з вірша Т. Шевченка „Розрита Могила“, а саме „...Молилась я, турбувалась...“. Передумовою виховання — нав'язання контакту з дитиною, зрозуміння її душі, пізнання нами світу дитини, в якому вона живе. Перервання того контакту через якусь причину викликає часто непоборні труднощі. Треба старатись не допустити до такої прірви, бо часто вже неможливо її направити. Дитині треба показати нашу любов, однак не потурати їй і не розпещувати. Це головні думки реферату п-ні Годованець, яка теж докладно зупинилась над вщепленням любови до країни походження батьків дитини. Воно повинно початись вже від найранших днів її духового розвитку.

Після реферату присутні ставили до панелю різні запитання. Найбільш дискусюваним було питання: „Коли починати вчити дитину писати і читати по-українськи, чи перед тим, заки вчити по-англійськи, чи навпаки?“ Тут думки присутніх були поділені. Члени панелю були думки, що і одне і друге не перешкоджає дитині, важне тільки, щоб не вчити обох мов рівночасно, бо тоді дитині часто вони мішаються і з педагогічних міркувань цього не рекомендується.

Другим, дуже важним і влучним було питання: „Чим прогиставити Україну Америці“, про яку дитина знає і бачить, що вона могутня і багата, а Україну в нас представляють поневолену, покривджену, з бідними солом'яними стріхами і т. п. П. інж. Вергун, голова Станичної Ради місцевої Пластової Станиці покликався на авторитет проф. Кубійовича, який у викладі: „Сучасна Росія і Україна“ говорить про потребу вказувати нашій молоді на досягнення сучасних українських вчених, інженерів та науковців, які примушені працювати під московською окупацією. Їхні імена, подібно як імена Сосюри і Рильського, що знайшли місце в нашій літературі, повинні бути включені в наші енциклопедії і популяризовані серед нашої молоді. В загальному, члени панелю були думки, що дітям треба розказувати тільки про славне мину-

ле України з часів, коли вона була багата і могутня. Дальшу історію України вони пізнають у пізнішому віці.

В дальшій дискусії присутні цікавилися питанням: „В який спосіб, і в якій формі подавати дитині відомості про край походження їхніх батьків, Україну, щоб дитина це відповідно сприйняла і запам'ятала?“ Пані Н. Гуран радила подавати ці відомості у формі казок і оповідань. Дітям дуже цікаво слухати казок, вони їх довго пам'ятають, часто згадують ці казки й у пізнішому, дорослому віці, як сама це знає з власного досвіду. З роками, вони зрозуміють, що „казка“ ця — не казка, а правда. Пан дир. Квасниця радив використовувати цікавість дитини. Кожна дитина цікава все знати і є моменти, коли засипує нас питаннями. Треба ці моменти використовувати, заспокоювати дитячу цікавість, і вміло підсувати відомості про Україну у такій формі, щоб ще більше збудити зацікавлення дитини.

В дальшій дискусії всі погодились, що перші патріотичні почування дитина одержує дома. Яке домашнє середовище, така й буде дитина. Відкладати розвиток патріотичних почувань аж до часу шкільного віку, або часу, коли вони стануть членами молодечих виховних організацій не є вказане.

В заключенні лекції пролунали голоси присутніх, вимагаючи дитячого садка — щоденного і цілоденного. В Рочестері були вже спроби організування такого 47-им Відділом США, однак великі вимоги місцевих відділів науки (Борд оф Едукейшен) припинили ці спроби. Однак інакша справа зі світличкою, де діти сходяться раз у тиждень.

Пані Софія Онуфрик вірить, що молодечі організації, при допомозі Відділів США, зрозумівши вагу і потребу такої світлички, почнуть у тому напрямі конкретну підготовку. Якщо вдасться нам тут в Рочестері організувати такий суботній садочок, то це вже буде велике досягнення, великий крок вперед у допомозі нашим родинам.

Закінчуючи лекцію, пані С. Онуфрик щиро подякувала всім присутнім, що не пожаліли труду і прибули сьогодні на ці важні дуже збори.

М. Приймак

Молодий талант 1961 р.

Входимо у II. півріччя 1961 р. Хто буде найкращим молодим талантом цього року? Розглядаємось поміж молодими жінками нашого оточення. Котра з них має осяги в громадській праці, мистецтві чи професійному житті? Проведіть розмову з ними й надішліть життєпис і світлинку до редакції „Нашого Життя“!

Ред. Колегія

Дня 23. квітня відбувся реферат п-ні Марти Крамарчук. Сходили відкрила п-ні Софія Онуфрик і запросила до президії пп. Софію Годованець, Наталію Гуран, д-р Міку Кознарську, Орису Костинюк і п. Данила Квасницю.

У своїй доповіді п-на Крамарчук, студентка місцевого університету порівнювала американську молодь із українською. Приємно було почути, що перша виграє при порівнянні й тому наші одиниці вибиваються в школі на перші місця. Наша молодь має вирозуміння для своїх батьків, що приїхавши сюди, почали важко працювати, щоб забезпечити своїх дітей матеріально. Але молодь часто відчуває жаль до батьків, що нею мало займалися у віці дозрівання, тоді, коли цього їй так потрібно. Брак співпраці між молодечими організаціями, згідно виховниками молодечих організацій сильно відчувається.

Доповідь викликала живу й цікаву дискусію. У ній взяли участь — п-ні Юліяна Белей, п. інж. Роман Вергун,

п-ні Софія Годованець, п-ні Наталія Гуран, п-ні д-р Кознарська, п. Іван Крамарчук, п. Володимир Коляцько, п. Данило Квасниця, п-ні Орися Костинюк, п-ні Ірина Руснак і мгр. Мирон Руснак. Дискутант висловили такі думки:

Наша еміграція розгубилась, прибувши до цієї країни. Вона судила поверховно про все, що бачила, а молодь пішла до шкіл і бачила речі йнакше, як дорослі. Батьки не вмiли пізнати те, що добре в Америці і тому часто молодь була під двома впливами й розгубилась. Це поглибило прірву між батьками й дітьми. А батьки повинні слідкувати за заінтересуваннями дитини і порадити в вибиранні предметів у школі. Тим часом вони мало над собою працюють, не знають середовища, в якому дитина обертається і не цікавляться тим, що дитина вчиться. Ця байдужість батьків відтягає дітей із дому, вони шукають когось, хто цікавиться їхніми проблемами. Це також відноситься до молодечих організацій, ча-

Улюблена книжка

Всі ми читаємо книжки. Радо переносимось у світ мистецької уяви, що показує нам інші життєві обрії. Шукаємо в них забуття, обнови чи життєвого надхнення.

Але зацікавлення в нас різні. Одні люблять оповідання й повісті, другі спогади й описи подорожників, треті гуморески. Є й такі, що захоплюються поезією і читають п'єси.

Чи не було б цікаво розглянути це? Коли б Ви подали на залученому листочку свій улюблений твір із української літератури, яка це була б цінна інформація! Ще й коли б Ви додали кількома словами, чому саме книжка Вам сподобалась.

Попробуйте! Вашого імені й прізвища не вимагаємо, а тільки приблизний вік.

Ред. Колегія

МОЯ УЛЮБЛЕНА КНИЖКА

Автор і назва книжки

Найбільше сподобалось мені у книжці

.....

.....

Мій вік

.....

сто виховники не знаходять спільної мови з молоддю. А молодь хоче йти з часом і бути поступовою і тому треба їй в тому намаганні зрозуміти й піддержати.

Багато батьків вважає, що для виховання дітей непотрібно вказівок і порад. Доказом того, що з-поміж 60 осіб, присутніх на цій лекції, більшість не має дітей. Дивно воно, є, що люди, які не мають дітей, більше цікавляться проблемами нашої молоді, ніж самі батьки.

У висліді запропоновано, щоб при Рідній Школі чи УККА створити Виховну Комісію і порушити справу співпраці молодечих організацій на нашому терені.

На тому закінчено дискусію. П-ні Онуфрик подякувала п-ні Крамарчук за доповідь, а присутнім за участь.

Ірина Руснак

ДІТРОЙТ, МИШ.

Пікнік 6 Відділу СУА

Щороку наш Відділ, що носить ім'я княгині Ольги, в літньому сезоні влаштовує пікніки в містах своїх членок, щоб обговорити біжучі справи й розважитися.

На запрошення наших добрих двох членок пп. Теклі Гринчук і її мами п-ні Репецької відбувся 2. липня в їх городі перший пікнік. Вже коло 3-ьої год. по полудні зійшлося досить велике число членок і гостей. Засівши коло гарно прибраних столів було всіх около сорок осіб разом із чоловіками членок і гостями, між якими були навіть люди з Нью Йорку.

Голова Відділу п-ні К. Сосновська привітала присутніх ширими словами і попрохала до вечері. По вечері передала провід програми п-ні Павлині Будзол, голові Окр. Ради СУА. П-ні Будзол розказала дещо про працю Окр. Ради, описала призначення таких товариських сходів, при яких лучимо приємне з корисним. І справді, обговорено кілька організаційних справ, як збірку на пам'ятник Т. Шевченка у Вашингтоні, слідує пікнік і справу столової забави, що має відбутись дня 1. жовтня 1961 р.

Потім п-ні Будзол представила присутнім дві нові членки, що висловили бажання вступити в члени нашої організації. Це були пп. Катерина Смул-

ка і Катерина Домінка і їх прийнято рясними оплесками.

Наприкінці п-ні Будзол подякувала присутнім за участь, а господарям за смачну вечерю і щирю гостину. Тому що Відділ на останньому засіданні ухвалив 100 дол. на пам'ятник Т. Шевченка у Вашингтоні п-ні Будзол попрохала присутніх причинитись до збірки на таку гарну ціль. Учасники пікніку відгукнулись на цей заклик і зложили 55 дол. На пропозицію господарині дому п-ні Гринчук — не забути журналу Н. Ж., призначено ще 5 дол. на пресовий фонд.

Хоч була вже пізня пора й сонце ховалось на спочинок, проте ніхто й не думав йти додому, бо погода була гарна і всі були в гарному настрою. Ще довго всі забавлялись, особливо в товаристві нашої членки п-ні Фесі Сіділо, що своїми піснями всіх розважала.

Павлина Будзол

прес. референтка 5 Відділу

Уродини заслуженої членки

Дня 1. липня 1961 припадають уродини заслуженої громадянки Дітройту п-ні Фесі Сіділо. З цієї нагоди добра приятелька соленизанти п-ні Юлія Чайківська влаштувала в своєму домі несподіванку. А тому, що п-ні Сіділо є не тільки членкою 5 Відділу СУА, а й Відділу Українського Зол. Хреста, то п-ні Чайківська запросила членок обох організацій до себе.

Около 8 год. засіло гарне число членок і гостей та обі дочки ювілятки, а між ними п-ні Сіділо, несподівано до милої несподіванки, яку їй присутні зробили. Господиня дому подала смачну перекуску і холодні напитки, бо вечір був дуже гарячий. Серед милої розмови скоро проминув час.

Програму вечора провела п-ні Чайківська. Привітала ювілятку й гостей, розказала про заслуги п-ні Сіділо в Укр. Зол. Хресті і вручила подарунок від усіх присутніх, себто гарне кристалеве намисто. Потім попрохала до слова п-ню А. Біловус, яка зложила ширі побажання та пригадала, що п-ні Сіділо не тільки діяльна в жіночих організаціях, але також допомагає в Гетьманській Організації і в Місії св. Йосафата при заснованні нової парохії в Ворен, Миш. Покликано ще до слова п-ні Сосновську,

голову 5 Відділу СУА, п-ні П. Зубальську і М. Паламар, що зложили свої побажання.

Врешті покликано до слова п-ню Будзол, яка, складаючи побажання, пригадала ще деякі добрі прикмети ювілятки та її заслуги в Союзі Українок Америки. П-ні Сіділо має підприємчивого духа і тому в кожній організації допомагає в прибиранні грошей, вмюючи дуже добре розподувати квитки та льоси. Завдяки їй вмінно не одна сотня доларів прибула до каси організації. При цій нагоді подякувала ювілятці за збирання реклям на ювілей 35-ліття СУА. Окрім того ювілятка широко знана зі своєї веселої вдачі, якою оживляє кожне зібрання й кожну забаву. Це останнє треба особливо цінити у громадському житті.

При кінці покликано до слова ювілятку п-ню Сіділо. Зі зворушенням і сльозами в очах вона подякувала присутнім за таку милу несподіванку і за дарунок, що його вона сказала, дуже цінить. Подякувала своїм дочкам Олі й Ганні за подарунки, що їх осібно зложили. Також зложила щирю подяку п-ні Чайківській за те, що вона зайнялась улаштуванням цієї несподіванки. А треба справді підкреслити вміння і дбайливість господині дому.

А Союзянки наші, як завжди ніде не забувають про свій журнал Н. Ж. і на заклик п-ні М. Бажанської зложили на пресовий фонд 8 дол. Відспіванням „многая літа“ закінчилась перша частина свята, а забава ще потім продовжувалась до пізна.

Павлина Будзол

Вечерок 26 Відділу СУА

Дня 29. червня ц. р. в залі Українсько-Американського Осередку в Дітройті відбувся Вечерок з нагоди приїзду п-ні Анни Стецько, нашої бувшої членки, основниці й першої голови 26 Відділу СУА. Ініціативу до цієї зустрічі дали п-ні М. Бережанська і К. Яремчук. Чотири роки тому п-ні А. Стецько виїхала на сталий побут до Маямі, при кінці червня загостила зі своїм чоловіком до сина і зятя в Дітройті. Наші членки скористали з цього, щоб улаштувати зустріч.

Прийшло 25 жінок і 20 мужчин. Прибула запрошена ціла родина п-ні

А. Стецько. Вечерком проводила п-ні К. Хом'як, при склянці чаю вив'язалася гутірка. П-ні Хом'як покликкала до слова майже всіх присутніх жінок. Всі вони обмінювалися своїми спогадами з давніх літ, згадували як жертвенно працювалося для добра української спільноти, а п-ні Стецько завжди вибивалася в праці і стояла тоді в проводі, чи то у своєму Відділі чи у Філії СВА. Вона перша знайшла дорогу до чужинців у Міжнародному Інституті і там обзнайомлювала їх із українською культурою, влаштовуючи різні імпрези, як свято книжки, пісні, танку і виставки українських вишивок. До замітніших бесідниць, які тісно співпрацювали з п-єю Стецько і були разом із нею першими піонерками української спільноти слід зарахувати пань: М. Васько, А. Ганиш, К. Яремчук, М. Сену, А. Королишин, І. Козаченко, К. Хом'як, Ю. Кульчицьку і М. Явну. З мужчин був покликаний до слова довголітній диригент хору „Думка“ п. І. Атаманець. Він чітко накреслив свою співпрацю з першими працівниками з організованого українського життя, віддав велике признание невтомній тоді п-ні А. Стецько. На закінчення п-ні А. Дем'ян вручила п-ні Стецько скромний дарунок — українську кераміку, а п-ні Стецько і її ціла родина щиро дякували ініціаторкам, за вислови приязні і за таку милу несподіванку. З цього вечерка призначено 15 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Ст. Заплітна

Гостина 26 Відділу СВА

..Ми привикли оцінювати себе після того, скільки праці котра вложила в організацію. А чи подумали ми й застановились над тим питанням, скільки моральної користі дала нам організація?

Людина, що належить до організації, виробляє в себе ширший світогляд. Це відчули ми, коли зійшлися на сходах у домі п-ні Марії Колодницької дня 30. липня. При гарно прибраних столах засіли членки-основниці 26 Відділу і членки 5 Відділу СВА. Рівнож прибула голова Окр. Ради п-ні Павлина Будзол. Всі почувались, як одна родина...

Почали пригадувати собі початки нашої праці в Відділах СВА. Були успіхи, були й невдачі. Тільки на помидках людина вчиться... І показав

лось, яке цікаве було життя отих Союзянок! Окрім родинних обов'язків ми працювали також для організації, а час втівав таким скорим темпом, що ми й не стямались, коли свинна припорошила наші голови. А ще й тепер, на кожних організаційних сходах людина вчиться того, чого ще не знала вчора.

На закінчення гостини п-ні Марія Будор, голова 26 Відділу СВА подякувала п-ні Марії Колодницькій за її труд і тим, що їй допомагали. При тій нагоді згадала про наш журнал і прохала зложити пожертву на пресовий фонд. Збірка дала 20 дол., за що складаємо присутнім щиро подяку.

Катерина Яремчук

КЛІВЛЕНД, ОГАІО

Звіт з діяльності 33 Відділу СВА

Скорим кроком перейшли ми намічений шлях. Коли оглянутись — це вже серпень, час відпочинку і відпущення по цілорічній праці.

Від останніх річних зборів Відділ очолює п-ні Ольга Городиська з доповненням нових членів Управи. Довгий стіл оточують кожних сходи членки Управи, поділені на секції і всі вони з головою, повною енергією і влучних задумів радо, охоче співпрацюють і творять гармонійне товариство.

Число членок Відділу давно перейшло сотню. Сходин, нарад та імпрез ще бракує до сотні, але в числі суть. а в висліді праці і в згуртуванні членства. Наші імпрези, доповіді, концерти мали повний успіх. Ми згуртували не лиш своїх членок, але гостини в себе поважне число громадян, представників різних товариств, що забігаючи слово, були з повним признанням для нашої праці.

У ширій, дружній атмосфері відбувся в нас — Свят-Вечір. Вишивані Вечерниці представили наших пань і панночок у стилевих сукнях ще з давніх часів і модерно приноврених до сучасної моди. Ми диспонували гарними нагородами, а наші підприємці щедро обдарували стіл із вигравками і буфет, де пшались торт, майстерно прибрані взорами. Дохід із того вечора був всеціло призначений на будову пам'ятника Лесі Українки в нашому Городі Культури. На ту саму ціль zorganizували наш Відділ культурний вечір із читанням віршів та уривків із творів поетки.

Більшу кількість осіб зібрали ми на Свяченому. Все було добре виведене і „дещо зі старини получилося з сьогоднішнім днем“, трохі співу й веселі вірші створили дружню атмосферу.

А яке веселе й життєрадісне було Свято Матері! Більша громадка осіб, із деяких родин прибули всі від бабусі до внучки, квітами прибрані столи, чай із солодощами. Започатковане це короткою доповіддю, потім деклямацією віршів, трохі музики, а на „десер“ найцікавіше відчитала голова гарно стилізовані листи, а то й вірші від деяких коханих дітей до своїх матерей, в яких бажають їм „многих літ..“, згадуючи ніжно всякі недотягнення чи прогріхи з обох сторін. Ці листи викликували гучний сміх у приявних, а в дотичних мам може й слізьку.

Цілорічні імпрези завершив наш садок — найменші пописувались усім, що вивчили, співали, танцювали, розказували групово й поодиноким на втіху всім, а передусім батькам.

Свідомо пересуваємо час імпрези „Діти — дітям“ на кінець цього звіту. Ця небуденна імпреза вже була зреферована в нашому журналі. Але тут треба згадати, що в ній брало участь понад 40 дітей і точки проходили, як на шнурочку. Почули ми приємні голоси, дбайливу гру, добрих декляматорів. Прекрасно виведено гагілки і хороводи під Івана Купала, потужно дзвеніла шкілька оркестра. Приємне враження зробила сценка „Серце за морем..“, а тісня „Далека ти, а близька нам..“ глибоко зворушила всіх. Цією дорогою дякуємо всім учителям з о. парохом школи ім. св. Йосафата на чолі за їх прихильне поставлення до імпрези, що принесла користь дітям залишенців.

А на місяць вересень вся наша енергія спрямована на достойне відкриття пам'ятника Лесі Українки, твору скульптора Михайла Черешньовського в нашому Городі Культури у днях 23. і 24. вересня. Оцим запрошуємо членок СВА і прихильників творчості поетеси взяти участь у тому святі!

Іванна Скопляк

пресова референтка

Фестиваль „Діти — дітям“

Подаємо доповнення до згадки про цей Фестиваль у попередньому числі. У програмі взяли участь — оркестра школи ім. св. Йосафата під управою

п-ні Дж. Келлер, діти світлички СУА своїми виравами та деклямацією Зірки Смаль-Стоцької, Музична Студія І. З. Гаврилюк при Осередку СУМА (виконавці Дарія Павник, Андрій Новицький і О. Татарин), танкова група СУМА під керуванням В. Райци та виконавці М. Головацька і Н. Горалевська, „Рідна Школа“ православних парафій (деклямація Люби Адамович), Муз. Студія Софії Яремкевич (форт. сольо А. Козбура).

У другій частині програми гніздо новачок Пласту виконало гагілки. Далше виступили — „Рідна Школа“ (декл. А. Бобкін), Укр. Муз. Інститут), виконавці Г. Стрілець, Марта Савчак, Марія Сидір, Мирослава Баслядинська), танкова група СУМА під керуванням Л. Дмитревича і Курси Українознавства вивели сценічну картину ред. Новицького „Серце за морем“ під проводом п-ні А. Єзерської.

Дохід із цієї імпрези у сумі 100 дол. призначено по половині на дитячу літню оселю в Німеччині й Австрії. Таким способом наша дітвора причинилась своїм Фестивалем до літнього відпочинку дітей залишенців.

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

Із діяльності Відділу СУА

Дня 21. травня відбулися ширші сходини Відділу в новому Нар. Домі, що його спільним зусиллям придбала українська громада. У програмі сходинок була доповідь д-ра М. Полотнянки на тему „М'ясо і його роля в харчуванні людини“. Численно зібрані членки СУА з зацікавленням вислухали цю доповідь та набули новий погляд на проблеми правильного харчування.

Обговорено плян діяльності Відділу на найближчий час та ухвалено zorganizувати три прогульки членок та їх родин, а саме на острів Каталіна, до відомої Гантінгтон Лайбері та до Меріленду. Докладно устійнено подробиці прогульки на острів дня 18. червня.

Потім голова Відділу п-ні Лукач виголосила короткий реферат про Ульяну Кравченко.

По програмі членки, що розкинені далеко від себе на десятки миль, ще довго гуторили з собою.

СИРАКЮЗ, Н. Й

Річні збори 68 Відділу СУА

Дата: 21. травня 1961.

Президія зборів: п-ні Володимира Смик, голова, п-ні Анастасія Кравс, секретарка.

Звіт Управи зложили — голова п-ні Ольга Бачинська, секретарка, п-ні Ярослав Гудзяк, касієрка, п-ні Фрайзінгер і реф. сусп. опіки п-ні Слоноска.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 32 члени. За звітний час відбув 4 ширші сходинок і 7 сходинок Управи. На перші ширші сходинок прибула голова Окр. Рад п-ні Марія Крамарчук. Відділ взяв участь у ювілею 35-ліття СУА в Рочестері (12 осіб). Управа була здекомплетована, бо секретарка і культ. освітня референтки дістали відпустку, а їх працю вела містоглова п-ні д-р Єржківська.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: Влаштовано ширші сходинок, присвячені роковинам Ульяни Кравченко. Реферат виголосила п-ні Гапій, а деклямації п-ні Оксана Федорович. Слудувала осіння забава, що дала гарний дохід. Про величаве Шевченківське свято Відділу вже була згадка в нашому журналі. Окрім того Відділ виготував дві доповіді до радіопередач на День Жінки-Героїні і на День Матері. Також причинився збіркою до експонатів Гуртка „Наша Батьківщина“ у Рочестері.

в) Сусп. Опіка: Відділ провів „коляду на залишенців“ у Різдвяному часі, а в часі Великодніх свят збірку на „писанку“ серед наших членок. Відділ причинюється до удержання школи в Розенгайм і опікується „бабусею“ в Європі.

Контр. Комісія. Іменем її п-ні А. Кравс заявила, що книги Відділу в повному порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногolosно ухвалили.

Нова Управа: п-ні д-р Євгенія Єржківська, голова, п-ні Ольга Бачинська, містоглова, п-ні Ірина Середович, секретарка, п-ні Зиновія Логуш, касієрка. Референтками стали п-ні Ганна Курило, культ. освітньою, п-ні Ніна Возняк, організаційною, п-ні Ярослава Гудзяк, сусп. опіки, п-ні Марія Граб, імпрезовою.

Контр. Комісія: пп. Марія Логаза, Марія Кузьма і Оксана Федорович.

Ухвалою пожертви на курси українознавства (на нагороди для найкращих учнів) у сумі 25 дол., а двом учням по 20 дол. на табори Пластовий та СУМ-івський — закінчено збори.

Ірина Середович, секр.

ЖУРНАЛ ДЛЯ „БАБУСИ“

В останньому часі наспіли дві нові пожертви. П-ні Анна Чорній із Балтимор і п-ні Наталя Яблонська з Торонто зложили передплати за „Наше Життя“ для „бабусі“. Розглянувши запотребування ми призначили їх для старенької громадської діячки в Австрії і молодій мисткині в Німеччині. Оцим завершилось число фіндованих передплат до 17. Щире Спасибі!

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Сучасність вимагає

Зміст Вашого журналу дуже добрий, але сучасність вимагає дещо таки й з дійсного життя докруги нас знати. Отож бажано б, щоб Ваш журнал охоплював би й те навколо нас. Сюди треба б вміщати й про життя і творчість американських сучасних письменників, про визначніших педагогів американського навчання й виховання в школах, в університетах, про філософів, астронавтів, архітекторів і взагалі вчених, щоб наша жінка-українка не відставала від сучасного розвитку цивілізації. А також дещо й з інших країн, де є наші люди, що могли б дописувати до Вашого журналу.

Марія Посипайло

Сиракюзи.

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ СФУЖО!

ВІСТІ СФУЖО

Річники 1956—1959

у брошурованій оправі

Ціна 1.50 дол.

Замовляти в канцелярії СФУЖО:

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

— А так, господине: побити руські дружини, греки цілу Русь побили, бо їй шкоди завдали; до перемоги ж дружини князь веде і ворога перемагає його розум, його дух, а при тому й руки дружинників.

— Виходить, що мій розум і мій дух нічого не варті були, коли дався грекам побити? . . .

— Хіба вже дався, князю? — вдала здивована Ольга. — А я чула, що знову в похід збираєшся.

— Збираюся.

— То тоді ще не дався!

За ці слова князь ладен був жінці до ніг упасти. Втіха спливала з його обведених зморшками очей, що нараз потеплила і аж звогчилися. На radoшах вгостив княгиню таким пиром, який рідко траплявся на княжому дворі: з музиками, скоморохами, змаганням дружинників і на кінці з соколиним полюванням. Відпустив жінку з багатими дарами й обіцяв на означений день приїхати.

Приїхав знову ж із багатими дарами. Малому Святославу такого білого арабського жеребця привів, що Асмуд — великий знавець коней — онімів із дива. Асмудові за пильний догляд княжича власну гривну золоту, зі своїх грудей зняту, подарував. Не забув і почоту княгині, навіть челядь та рабів. Чомусь вельми веселий був, вже наче помолодшав, і від тієї веселости всім потрохи дісталось.

Новий терем хвалив дуже:

— Ліпо зроблено!

Ходив з підкліття в кліті, з горниць до терему, приглядався мистецькому зрубові, стінам, обтягненим грецькими та арабськими тканинами, дорогим звіриним шкурам і перським килимам, чудовій різьбі на стелі й сволоках та кольоровим малюнкам на віконних шибках і все повторяв з відтінком заздрости в голосі:

— Ліпо зроблено! Хоч і дерев'яні хороми, а краще від київських мурованих. Але, коли тільки мені Перун поможе греків побити — звелю нові поставити! . . .

Коротка відлига на початку зими — недовга й радість у людини, що її невдачі й клопоти переслідують. Вже на другий день гостювання у Вишгороді князь почав хмуритися, а третього — до Києва

відїхав. Треба було до походу готуватися, дружину озброювати, данину стягати. А тут печеніги південні землі поскубали, північні племена зворохобилися, деревляни та улличі й половини призначеного їм не дають. Ігор Свенельда з варягами у їхні землі вивислав, призначивши Деревлянщину й Уличчину за полюддя найманій дружині. Крім полюддя, деревляни й улличі мусіли ще, як і інші, данину до княжої скарбниці платити. Стогони й сльози звідти аж до Вишгороду доходили, але княгиня безсила була щось зробити. Не мала впливу на князеві постанови, а він — що не день, то все дражливішим і неприступнішим робився. Усе його сердило, все його ображало, навіть молодість Ольги кривою йому здавалася.

— Десь дуже болієш, що такого старого мужа тішити маєш, правда? — чіплявся до неї.

— І-і, князю! — смутно відхала Ольга. — Коли не думав над своїм та моїм віком, як мене брав, то тепер про це шкода згадувати . . .

— Бачу, що нічого не помогла моя прихильність до тебе, — далі допікав Ігор, — не можеш мені подарувати того, що я тебе від Мстиші забрав, га?

Княгиня складала білі руки пучками пальців і старалася піймати погляд князя своїми темними очима.

— Найбільше, князю, чого не можу тобі подарувати, — говорила тим голосом, від якого у князя терпла спина, — це отаких твоїх слів. Не гідні вони ні твого віку, ні твого розуму, ні твого стану.

Це були єдині хвилини, коли Ігор смиренно замовкав перед княгиною. Чомусь боявся оцього докірливого погляду, тремтіння рожевих уст, складених пучками, білих, немов зі слоневої кости точених, пальців, і тієї напруженої стриманости, що бриніла, мов цупко натягнена тятива лука.

— Дивлюся на тебе, княгине, — сказав раз у нападї щирости, — і ти мені обруч на кадї з замерзлою водою нагадуєш. Чи чула, коли такий обруч тріскає? З силою удару Перуна змагатися може . . .

Ольга усміхнулася в душі й подумала, що влучнішого порівняння не знайти. Але сама вона ніколи не зраджувалася, скільки страху й пригнічення завдає їй князева вдача. З бігом часу пригнічувала й ля-

кала все більше. Тепер бо знайшла смак у житті, знайшла радість у дитині, зрослася зі своїми вишгородцями й почувала перед ними ті самі обов'язки, що їх почуває воевода перед дружиною у поході. Могла втратити те все через одне слово князя, від якого ніколи на біду й кару не треба було довго чекати.

І молода княгиня терпіла, хоч терпіти ставало все важче. Князеві чомусь не велося, хоч він складав щедрі жертви всім богам. З греками до війни не дійшло — вони мир запропонували. Але той мир, як права Київської Держави, так і княжу гордість пощерили.

Князь, від самого себе тікаючи, замість на Візантію, на землі Арабського Каліфату рушив. І спочатку добре пішло: руські дружини зайшли в Агованію, розташувалися у самій столиці — Бердаї й піт утерли з чола. Розкошували в багатому краї, громадили всяке добро, не поспішаючи додому. Але впала пошесть і почала косити військо гірше, ніж у найстрашнішій січі. Кинулися русичі тікати, лишаючи все, тільки життя рятуючи. Та не всі врятували. Велика частина дружини лишилася по горах Колхиди, по прикаспійських степах, а похоронні кострища значили шлях повороту аж до Києва.

Князя привезли до Вишгороду півживого. Він хворобу перебув на коні, але одужував дуже повільно. Ослабленість його напала, їсти нічого не міг, а вередливий став — гірше малої дитини. Ольга днювала над ним і ночувала, поїла настоями помічних зел, підкурювала й робила все те, що найдосвідченіші волхви і кудесники радили. Не любила мужа, постійно уразу в серці живила до нього, але вірно була. Як прирекла в день весілля — так слова тримала й ніколи не перевіряла себе, чи добре робить.

Почав одужувати Ігор. Літом уже з постелі вставав, а під осінь і на коня сідав. Як зміг у сідлі втриматися — так і поїхав до Києва. Справ безліч зібралось. В час його неприсутності намісники й тисяцькі господарили, і тепер треба було їх перевірити, випитати, щоб знати, звідки й що починати.

Та, видно, нелегко було знайти початок у запутаному клубку, бо князь кожного разу до Вишгороду все хмуришим вертався. Дивно, але як раніше в Ольги відпочинку від справ шукав, так тепер приїжджав сюди, щоб серце зірвати. Чіплявся до жінки, до челяди, все йому було не так, все йшло навперек його бажанням.

Врешті повідомив, що їде з дружинниками в деревлянську землю збирати полуддя й дань. Ользі стало моторошно. Знала, що лихо прийдеться людям, коли князь у такому настрої до них вибирається.

Пробувала Ігоря не пустити:

— Не їдь, господине. Осінь погана заповідається, а ти ще після хвороби не набрав сил. Відпочинь. Побудь з нами цю зиму . . .

Ніколи про це не просила, і князь почав вагатися. Але тільки мить.

— Рад би, княгине, та не можу! — тріпнув посивілим чубом, наче б докучливу муху відганяв.

— Скарбниця порожня, дружина роззута і роздягнена — мушу їхати!

— Твоє здоров'я, княже, більше вартує, — далі вмовляла Ольга. — Якщо тобі потрібно — у мене взьми. Маю більше двох тисяч срібла, та ще зберу.

Князь стрепенувся.

— Дві тисячі?! — підвів здивовано голову. — Відки ж у тебе стільки скоту¹ зібралось?!

— З данин, княже, з митниці, з торгівлі.

Князь неспокійно почав бігати скорим кроком по горниці.

— Бач, — бурмотів, — „з данин“, „з митниці“, „з торгівлі“. А чому в мене з того всього нічого не залишається? З уличів та з деревлян данини приходить — курям на сміх! . . . Але тепер я їм покажу!

— Княже, — озвалася раптом Ольга, зложивши руки по своїй звичці — твоя скарбниця могла би повною бути і при легшій данині і при меншій кривді для підданих. З одного вола дві шкури не деруть. І не по правді ти зробив, землі уличів та деревлян на поталу дружинникам віддавши. Варяги в людей останнє забирають, а ти ще свого правиш.

— І правитиму! — спалахнув гнівом князь. — Уличі й деревляни у моїй немилості перебувають! Деревляни постійно ворохобляться й від данини вимикаються, а уличі тепер потрійно платять за тих три роки, яких змусили мене колись під Пересіченом вистояти!

— Боронитися, княже, кожному вільно, — заговорила спроквола княгиня тим голосом, який морозом ішов по князевій спині: — як деревлянам перед грабунком, так уличам перед нападом. І вони завжди ворохобитися будуть, поки їм кривда, замість опіки, діятися буде . . .

На цей раз князь не смирився. Навпаки, скочив, мов би його хто по ногах батогом оперезав.

— Гей, княгине! — крикнув. — Задалеко заходиш — гляди, щоб не вийшла, як риба на сушу! Не забувай, що я — князь, а ти під моєю рукою перебуваєш так само, як і деревляни, як і уличі! . . .

— Ох, важко під тією рукою! . . . — стогоном вихопилося в Ольги.

— А мені легко?! — напустився на неї Ігор. — Для вигід і розваги я місяцями з коня не злажу?! Ні літні спеки й вітри з пісками, ні стужі зимові зі сніговіями та морозами не стримують мене під захистом теремного даху! Купець, смерд, навіть раб у моєму дворі більше розкоші знає, ніж я, князь! Вони кожен про своє, а я про всіх, тільки не про своє, думаю й піклуюся. Уличі, деревляни, поляни, сіверяни, чи ще там хто, самі собою не втримаються — з'їдять їх поодинокі кочові орди. Не будуть данини Києву платити — то платитимуть її хозарам, як уже платили, або печенігам, чи грекам, чи чорним болгарам. А з ними й Київ. Того я, поки живий буду, не допущу! Можете стогнати під моєю рукою, можете плакати, але ворохобитися не дам нікому! І тебе навіть і Святослава на порох зітру, коли це потрібне для добра Русі буде!

¹ „Скот“ — цінності, гроші.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

І чоловік радо читає

Бажаючи й надаліше передплачувати такий цінний журнал, пересилаю належність грошовим переказом. Мущу додати, що не тільки я, але й мій чоловік радо читає Наше Життя.

Ю. Гробельська, Содбури

Цікавлять мене всі справи

Не гнівайтесь, що так пізно вношу передплату за 1961. Мусіла призбирати. Завжди з заінтересуванням і нетерпеливістю вижидаю Вашого цінного місячника. Цікавлять мене всі порушувані Вами справи, включно до дитячої сторінки.

Іванна В.

Хочу стати передплатницею

Вкладаю грошовий переказ на 4 дол., бо хочу стати передплатницею Вашого гарного журналу, що його вже довго читаю. Буду вдячна й рада, як одержу його. Редакції бажаю всього добра!

Оксана Думка, Торонто

Найкращі дні

Посилаю передплату за 1961 р. і хочу Вам сказати, що день, коли до мене приходить Наше Життя, належить до моїх найкращих днів у місяці.

Ольга Ворох, Торонто

Сторінка „Нашим малютам“

У залученні посилаю передплату за біжучий рік. Було б великою втіхою цим „Нашим малютам“, коли б їхня сторінка могла побільшитись.

Ярослава Букачевська, Ніксон

З нетерпеливістю очікую

Висилаю передплату за біжучий рік. Дуже ціную цей журнал і з нетерпеливістю очікую, коли появиться в моєму домі.

Мирослава Сірий, Бейон

Чому журнал спізнюється?

Посилаю поштовий переказ у сумі 5 дол., з того 4 дол. на передплату, а 1 дол. на пресовий фонд. Очікую нетерпеливо Нашого Життя та останньо якось ще більше спізнюється, як до тепер. Чому так?

А. Хоминець, Вінніпег

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видатництву.

Складати гроші чи позичати

НАЙКОРИСНІШЕ

у своїй Кредитовій Кооперативі:

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

„САМОПОМІЧ“

У НЬЮ ЙОРКУ

SELF RELIANCE (N. Y.)

Federal Credit Union

98 Second Ave., New York 3, N. Y.

Tel.: GRamercy 3-7310

Години урядування щоденно від 10 рано до 3 по полудні.

Окрім того у вівторок і п'ятницю від 6—8 веч.

В неділю і понеділок закрито.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД є підвалиною праці УККА.

Не забудьте чимскоріше вислати свій Національний Даток за 1958 р. на адресу:

UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE OF AMERICA, Inc.

302 West 13th Street, New York 14, N. Y.

Замовляйте в Централі СУА:

Проліски	\$0.50	Забавки Мартусі	1.00
Золота Бджілка	0.50	В чужім пір'ї	0.50
Осіньне Листя	0.50	Spirit of Flame	\$3.50
Золоте Павутиння	0.50	Woman of Ukraine	1.00
Веселий Струмок	0.50	Рівноапостольна	
Срібна Зірка	0.50	свята Ольга	1.00
Сніжинки	0.50	На громадський шлях	1.00
Соняшний Промінь	0.50	Визначні жінки України	0.40
Снігова Баба	0.50	Городина й овочі	0.60
Щебетали пташечки	0.50	Давні річники журналу	
Для Малюг	0.60	„Н. Життя“, неповні	1.50
Ой, хто там?	0.80		

ЗАМОВЛЯТИ У ЦЕНТРАЛІ СУА

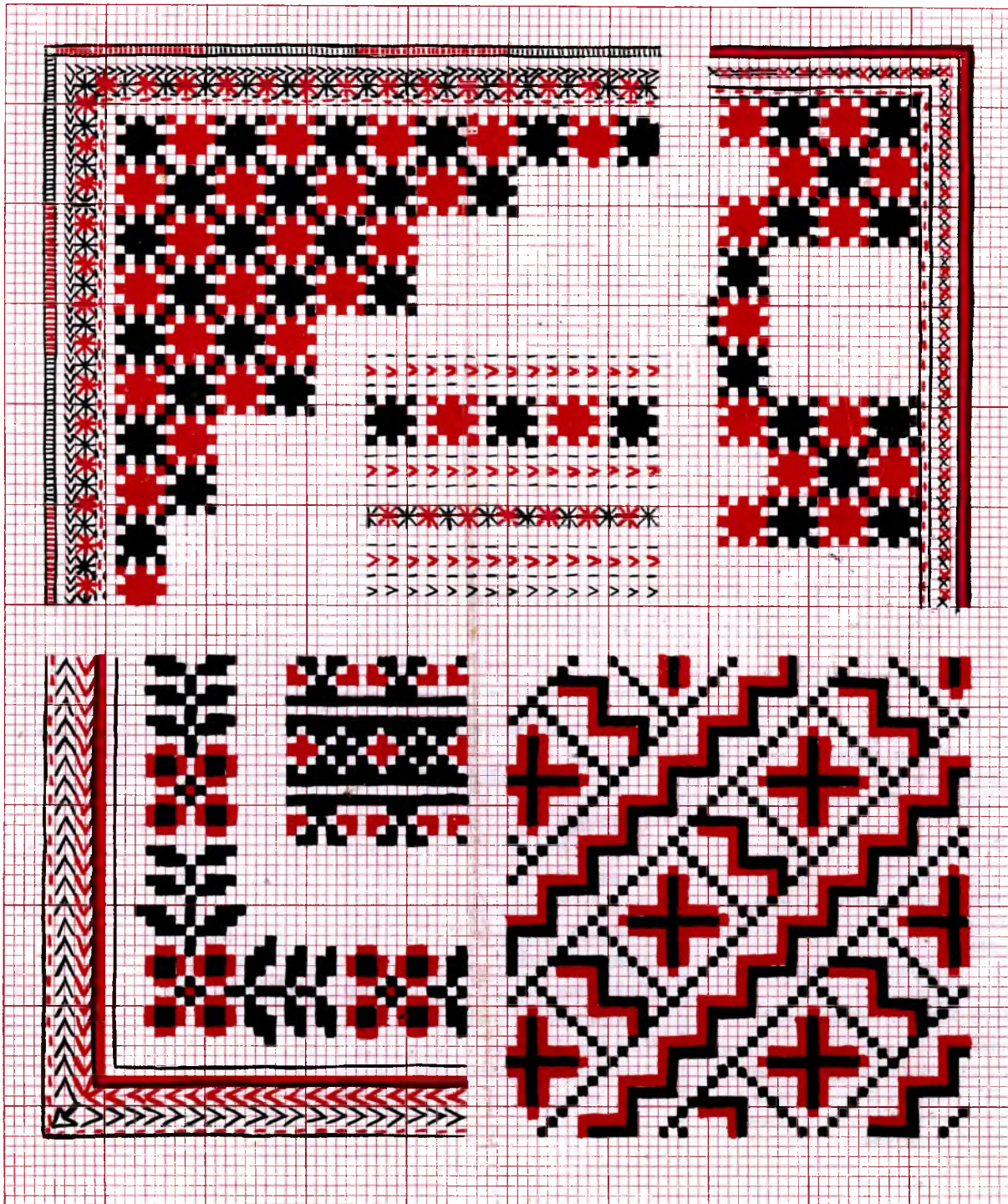
OurLife

909 N. FRANKLIN ST.

PHILADELPHIA 23, PA.

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 3, ст. 4 — UKRAINIAN DESIGNS

Українські взори з Галичини, примінені до настільників.

Із збірки Кл. Габданк-Рогозинського